

TRIBUNA

Revista de cultură • serie nouă • anul V • 15 30 decembrie 2006

103

1,5 lei

Vorbind despre tăcere

Iulia Craciun, Lucian Ciocan, Lucian Matic, Varol Murugan, Codruța Păcur, Dana Rădulescu

Ilustrația mumiștrului: Suzana Fântârnariu

flash-meridian
**McEwan acuzat de
plagiat**

interviu
Mihal Bărbulescu
Virgil Mihăiu
Avânt valencian

Supliment Tribuna
Clavlaturi

TRIBUNA

Director: Ionel Stoiciu
 Editor: Ioan Slavici (1984)

PUBLICAȚIE BILANARĂ CARE AFĂRĂ SUB EGIDA
 CONSILIULUI JUDEȚEAN CLUJ,
 CU SPRIJINUL
 MINISTERULUI CULTURII ȘI CULTURILOR

Consiliul editorial al Zărilor Tribuna

- Diana Adamec
- Mihai Bărbulescu
- Aurel Codohan
- Ion Cristofor
- Monica Ghel
- Virgil Măruș
- Ion Mureșan
- Mirela Măduș
- Ovidiu Prodan
- Petru Pușcăt
- Ioan-Aurel Pop
- Ion Pop
- Ioan Ștefan
- Radu Tăculescu
- Alexandru Vlad

Redacția
 I. Marin Dancu
 (redactor-șef)

Ovidiu Penca
 (secretar tehnic de redacție)

- Ioan Pavel Atap
- Claudia Goța
- Ștefan Măneasa
- Oana Pughionescu

Nicolae Sucală-Cat
 Anuța Tîrbălean

Tehnoredacția:
 Mihai-Vlad Găță
 Ștefan Socaci

Colaboratori și colaboratoare:
 I.G. Ilea

Redacția și administrația
 40091 Cluj-Napoca, str. Universității nr. 1

Tel: (0264) 29.14.90
 Fax: (0264) 29.14.97
 E-mail: redacția@revistatribuna.ro
 Pagina web: www.revistatribuna.ro

ISSN 1225-8546

bour

pe la Cluj

La un pas de Anul Nou

■ Claudiu Groza

Între 23 și 26 noiembrie a avut loc la Cluj a IV-a ediție a Festivalului Internațional de Chitară „Transilvania”. Eveniment special, cu superbe recitaluri susținute de doborâți invitați, cu Ulrich Müller, Giovanni Gianni, Giampaolo Bandini și Crisian Chioșchea sau „genia” Constantin Andrei. Eveniment de remarcat și prin concursul de interpretare alient, care a reunit la Cluj câteva zeci de „brevetici” între altele cității clasice, de toate vârstele. Launții, cu premiul I vestic, au fost în acest an Sergiu Hadrea, Anamaria Iordache și Georgina Zamfirescu. Nu mai puțin înalt merită consemnat și efortul celorlalți. Poate că, în timp, Festivalul de Chitară „Transilvania” va deveni, cum își doresc organizatorii - Asociația omonească și Casa Municipality de Cultură - chiar un brand al Clujului.

În Ziarul de duminică din 17 noiembrie, Constanta Stan scrie - de bine - despre Almansahul Scriitorilor Clujeni. Prima impresie, cred, la acest important volum. Și dacă a „de bine”, voi cita un fragment care va găzdui sigur o bună parte din interesul clujenilor. Căci, scrie Constanta Stan, „într-unul din Almansahul mi se pare că doar prezentările, și de-a dreptul lăchogate, despre unii am auzit, alora le-am citit cântec, pe alții le înțelegem bibliografia sau chiar moșta de text”. Alerți, boțușul Da' căi sor da mări deac'...

Pe la sfârșitul lui noiembrie, ardeleani și discreți scormim Florin Ila (a fost publicat un volum de teorie, *Leșca de arțimețică*, la Editura Echinox). E a doua carte pe anul Ila, alături de romanul *Cinci noți colorozi pe cerul de răbăie*, dacă nu punem la socoteală ediția a doua din *Coborârea de pe cruce*, primul ei roman, și versiunea în versuri a *Cruciadei copililor*. An bogat pentru Florin, mai ales că acest volum de teorie, cu trei piese, completează perfectul utilizat și tematic al universului epic. E încă o surpriză din partea Florin Ila.

Chiar în ultima zi de noiembrie, Teatrul Național și-a prezentat noua premiană. Evenimentul unui nebur, de Gogol, în versiunea scenică a lui Anton Taul. Un spectacol alert, dintr-un dinamic pentru structura sa moralizată, cu o culoare particulară dată de multiplicarea personajului sau a... întâmplărilor sale: un alt-ego (Clăudian Răgman), care ține loc

și de conștiință, un grup de cântăreți de operă ce merg prin scena/mizaia neburului (Romana Mirei, Maria Soler, Maria Munteanu, Cătălin Harjo, Cătălin Codreanu), bo (chiar și „Julita”, funcționarul (Eva Crăciun), cântărea la vioară. Foarte bine și-a susținut rolul Anton Taul (Alo), „mularul” spectacolului, oferindu-ne din nou imaginația unui actor de formidabilă forță și expresivitate.

Invitatul mandrului 10/11/2006 al revistei *Sena* este regizorul Andrei Șerban, cel mai cunoscut personaj cultural al lui 2006. De citit în jurul „despre tragedia gnaică, eronim și multe altele”, acordat de regizorul Ruzănduț Gheorghiu și în care Șerban deconstruiează multe din formulele spectacolului său Parfican, dar și omnia echișăstă și călăra a Andrei Iacob - mai credibilă, în sine, decât interjecțiile male pasionale din Tribuna, căci Andrei și-a subliniat perenita polemică.

Anul 2006 nu a fost nici mai bun, nici mai prost decât alți ani. Om am uitat noi relele și ne-a trecut entuziasmul celor bune. Să sperăm că 2007 va fi cu mizașul mai bun. Că oavem de unde și. La trezi ani!

Radio România Cultural

În fiecare duminică, de la ora 12.00, cîntări
 revistei Tribuna
 sunt invitate să devină ascultătoare
 Revelate! Lătarăm Radio

101,0 FM

Vreme în schimbare

Ovidiu Peckan

S-candala deconspirațiilor a făcut din Eugen Uciaru unul dintre protagoniștii săi de mare vizibilitate tocmai când omul ajunge la cea ce pleacă să fie apogeei carierei sale publice. Scriitor cu un luas remiss, izvoare al unei reviste industriale clișee de mare prestigiu în epoca mică literară din zilele noastre, autor recuzant în pedalele tăpălești cu premii, autor al revistei Știința, însoțit de răscoală în căi și în unul dintre cei mai inteligenți intelectuali ai momentului, autorul a ajuns după 1999 în diplomație - trecând prin Roma și Atena -, a condus Institutul Român și a editat un mică, dar nu lipsit de interes, a ajuns să obțină ranguri înalte în stat și posturi de rețel în Radiofrecvențe, fiind aldo prezidat al Uniunii Scriitorilor. A fost însă de ajuns o deziluzie a Doinei Cornea, conștient, de altfel, conștient de Uciaru, pentru că epafodajul construit cu abilitate și se pofbopacii iar acvritul să se retragă din nou la umbrela sale. În acest context nu este lipsit de interes ce a putat face Eugen Uciaru cu aceste umbre și în ce fel se resist beneficiile atârde înținerii în preza lui. (Acesta înțereare poate fi adresată, de altfel, și altor prezatori de rețel însoite de 1999, de la Augustin Burua la Gabriela Adamesteanu, Mihai Șin și a.). Romanul *Suprema* (Academice, Ed. Cartea Românească, 2006, 426 p.), este al treilea scriu de prezator după revoluție și după un prim deceniu postcomunist, marcat de temea romanțierului în folioad publicitară și a altor preocupări, peșeme mai incompentente, de tipul celor prezentate mai sus (Fintimesin, în 2000, și *Navigare*, din 2001 fiind eteladele doad).

Din păcate, *Suprema* dezamăgește la lectură poate tocmai prin cea ce rdmoșor conștientă unul dintre meritele recunoscute ale scriurii lui Uciaru (aricicic). Brev observa ion lăruic și „preza lui Uciaru care în permanență un mod de refugu sau unid de explicare prin prima mitologică și poetică, a simbolical și a panobol” (coperta a IV-a a *Supremei*), însă aută, când conștient favorizată abandonarea vechiului stil aluziv practicat în timpul dictaturii și singur tale de a sculpa cenăzi klerolog și de a realiza corectitudinea cu ritonul, ori el nu mai ajung, ori punerea lor în pagină sau cventă și

fie diferit. Cuplate cu o temă care ar fi putat fiăc toard să fie abocată și în ani 80 ai scriurii trecut, în plină dictatură - înțracă, în țări mai, interesă mai cu seară mevoluarea trecură, într-o geografie provincială, cu o serie de personaje clajzate în funcție de cine o singură coordonată (intere, vigoșoșam etc.) și mai ales fără născara deschidere înșere plerul mai profund al vieții, cel care dă omului senzația de țal, de înșere a amorală conșan și a almarului eșperții, tern din viața de zi cu zi, înăltărele etelade acvare autor se videră cāvșcum contraprodusive. Pare că autorul a pierdut contactul cu problematica zilei și că poate nu la avat născădă cu zona de vibrație a pensului, părăndu-și însă înțacă capacitatea de a lucidăși nșere ecvati narative și de a le transpate, fără economie de hărte ori cu așege față de exigența cențri de tensiune prazatică. Fășera moș este că acvț tip de prazic se situată șișdva înșere constructive în înșă măsură schematică și false ale lui Al. Ivășicu, pe de o parte, și pluralitatea vocilor care clășeare la adaptarea magicală mașperiană la colțială de teme și motive holerice naționale, pe de alta, cu șperata că vor țera cea ce izbușare rdmoșor Măcea Eliade în cele mai reșate pagini ale poventrelor sale. Intenție sau, și mai înșe, că se vor acvreda ca voc acvritorici înconfundabile. Crea ce se înșeră cu Eugen Uciaru nu este însă, în rici un caz, o înșperată. Vocăși sa este un lucru doventă măcar înș-unul sau două dintre veldeme pe care le semnează (dășu uni Mășera și *Rug* și făclă și fi veldere atose de el în materie), subșerți în ce-l privește pe al doilea). Cu țare acvrent, în loc ca talentul său să se rafineze, să dobdășoșac țrețat mai riciă țerți și mai multă expresivitate, el pare să își piază din acvitate, eșandōșe, clășid în acvopastig, ngășidō și piază forma de înșerchipe cea mai potrivă. Piazănd țare maște și propoziție, acvată problemă nu este doar a unui șingur acvritor ruzid contemporan. Mi sa părut că o înțereșe și la Cezar Petrescu, la Ionel Teodorescu, la Gil Măhălescu. În cazul lui Eugen Uciaru - dacă nu cumva mai înșel, cea ce este oricând posibil, înșere -, penderia mășdă vine dinș-un acvnt piază man piaz pe ideea concepă în dezacvrt cu

amprenta țetelului. Acționele romanțelare sale - *Suprema* nu face excepție, din acvnt punct de vedere - sunt facile, înșan țurșo clajzate și nu sa piaz maște în cōștan cu preocupările de viață acvritice. Ele acvntă înșan țerți cu televolele cam născăș piaz de probășione cu cōșmatonul țer, alțmășterii subșegit, la rigure, în mod eșere, prin înșogura șperțială a șinor țerari și acvntare lor din cōșpanța țerionă cu țare țetelare cōșpore ale țetelului țare le dă natuțaleta, țransșpaușă, drazmatuzul, alidicēna. Memoria, puzerea, calitatea de marțor, țerit, mizeral de dōșolō șarț, dēșegit, înșperantă în veldere noșate, ale făclășii, în țetel noșter. Dar în înșerchipe este greș să șimoleș, fiindcă oricând dēșperchipe și înșogășitate ai piază în pagină șper a țetelul țetel acvritic, nu țetelul mare țerit. Talentul lui Eugen Uciaru se află, în acvnt mōșent, într-un cōștu de înșperitate și alțere țeritricăș, înșerchid înșerchid acvritiv și cōșporeș piaz alidic și emōșional dēșicră.

De aci, țare țetelare obșol și *Suprema*. Riciășd ruzit, alțmășterii mōșpazig, se doventă obșolō țerit de la primele pagini unde intenția narativă de a înșerchipe direct cōșpitateșione unor țetelă înșerchipe și hășpășd, unor țetereș mai mult sau mai puțin misterioșe dēșpazăș înș-o înșerchipe cōșpitate și mai riciș de onomastică (țetra Mășer și țetă țar nu o țerșoșă și o țetă țer, ci o țetă țetelăș, înșă cu nășele țetel din ngășita țetofonică; unde mai piaz că șarșine și Cezar Mășer, moș deș la mōșental înșerchipe șate). În prima pagină de țet - țetă dōșelăș de țetăș - apoz cel puțin țetăș țetereș, într-o dēșatere de rapoș și alțaci cam dēșconșerată. Acvntera țetereș piaz piază hășpășd, dar ale înșerchipe, de fapt, și gāșacș explică țetelul țetereș cōșporeș țetelul a *Supremei* nu funcționează.

Mai dēșapre, cōșterul piaz țetereș să se acvntă și șingur. În opinia mea, scriitor Eugen Uciaru se află la o cōșpantă a vieții sale acvritice. Sa țetă țetă țetereș acvntă hășpășd și funcții și li țetă, țetă țetă, țetă țetelăș. Doventășd însă, dēșpă eșimășura țetă țetelăș de mōșent reprezentativitate șocială, talentul de rdmoșor al romanțierului își apoză, la țetelăș, amăștat.

Romanul *Suprema*

Designul *Supremei*

Spritul legii (universitare)

Laszlo Alexandru

S-a aflat nu de mult sub dezbateri, pe site-ul Ministerului Educației, proiectul Legii Învățământului Superior. Îmi iacur curc, în țara noastră, cine lasnează la apă dritam masnelasticul fără a ține parghioa, fără a sprogje tradiționala sticlă de șampanie și fără a da de bîbu pionierilor din zonă, își deplinge ambocația sculandău încă din prima alpmădini. Pe cel care își usugerează gîlgișio bîrcuța, cu murgănoie, lăbunți și doob de miel, am toate șanțele să fie învățat pe strada lui. Așa sîm cazul nostru. Lipsită de minimă parghio publicitară și de explicitarea masnelastică a intențiilor guvernamentale, noua legi s-a smurcat doar prin valul de oclășni pe care la provocat. Înainte de a fi fost cunoscută, a fost doar criticată.

Elementele proiectului denuncîm modificări de substanță în viața amfiteatrelor autohtone. Caracterul non-profit și apolitic al învățămîntului superior (public și privat) e prezervat în mod explicit. Universitățile vor fi autonome și responsabile de propriul management. Comunitatea universitară se constituie din maderi, personal didactic, personal de cercetare, personal auxiliar și personal administrativ. Fundeja globală a activităților de predare și a celor de cercetare va fi deciză prin opțiunea fiecărei instituții. Este asigurată libertatea academică în cercetarea științifică, în creație artistică, în predarea cursurilor, în studiu și învățare. Fiecare universitate are deplînsă libertate în recrutarea personalului de la catedră. Funcțiile didactice vor fi cele de asistent, conferențiar și profesor. Trupa de asistente e accesibilă doar absolvenților de master, pe cînd cea de conferențiar și profesor doar persoanelor cu titlu științific de doctor. Performanțele instructorilor de învățămînt superior vor fi evaluate la intervale de cel puțin 5 ani. Personalul didactic e protejat în exercitarea activității sale și își poate exprima liber opiniile, dacă nu afectează prestigiul și demnitatea profesiei.

Nouțarea fundamentală ține de diversificarea structurilor de conducere, împlinite în două mari compartimente: cel profesional și cel financiar. Se înțucă organe deliberative (Senatul și Consiliul Director) și organe executive (rector, prorector, decan, prodecan, directori de departamente, șefi de catedră).

Senatul academic va avea atribuții în coordonarea zonei profesionale inițiată și adoptă politici și strategii privind conducerea academică și cultura predării și cercetării, supraveghează structurile executive, aprobă planurile de dezvoltare științifică, validează concursurile pentru șefi de catedră și departamente, pentru posturile de asistent și conferențiar universitar, aprobă pla murile de învățămînt și programele evaluative, stabilește standardele de calitate etc. Senatulul sînt alini din rîndul cadrelor didactice și al cercetătorilor, în mod echilibrat pentru fiecare grad ierarhic, precum și dintre studenți (25%). Prevederile senatale sînt alie de către senatori, din rîndul lor.

Consiliul director va avea responsabilități în zona administrativă și economic-financiară: aprobă bugetul de veniți și cheltuieli, aprobă raportul financiar anual, pe care îl înaintează min-

isterului Învățămîntului etc. Membrii Consiliului director sînt în număr de 7, din care 3 propuși de senatul academic, 3 propuși de ministrul Învățămîntului, iar 1 de sindicat. Președintele Consiliului este alie de către ceilalți membri, din rîndul lor. Consiliul reprezintă interesele beneficiarilor acului de învățămînt.

Treburile subliniat nouă dinaintea care se creează în întorsul vieții academice, prin înaintarea celor două structuri deliberative în viața instituțiilor: Meritele lor de competență sînt complementare, unori chiar concurențiale, dar se plătăscă întotodă și suportiv: "poate de cîntac" și colaborare. Senatul sunște țes din cei șapte membri ai Consiliului. Senatul decide nivelul îndesvîțării lînușe prinște de membrii Consiliului, precum și eventualele structuri pterea acceptă. În procesul de selecție a Rectoialor, Senatul sunște comisia de recrutare și validează rezultatul concursului, dar Consiliul smonează aculul de performanță cu titularul.

Înștele funcții electice de actor, decan, prodecan, șef de departament și șef de catedră vor fi șonae la concurs. Au dreptul să candideze la ele doar posesorii titlului de profesor universitar. Responsabilitățile acestor funcții va fi asumată prin prezentarea unui proiect managerial, iar apoi prin semnarea lînușe titular și superior ierarhic a unui contract de management, structurat pe obiective previse. Rectoralul asigură conducerea operativă, colaburind cu Senatul și Consiliul director, reprezintă instituția în relația cu țerșii, sînt ordonator de credite, negociază și smonează angajarea prorectorilor, decanilor, prodecanilor, șefilor de departamente și catedre, conduce procesul de selecție a tuturor cadrelor didactice din universitatea, este responsabil cu asigurarea calității învățămîntului.

Se cuvîne aplăudată prevederea conform căreia via și aceeași persoană nu poate îndeplini concomitent mai multe funcții, în diferite structuri de conducere academică. În acest mod se va

realiza efectiv "separarea puterilor" în cadrul instituției. Se șie că, în prezent, senatul și rectoratul cumulează responsabilitățile de decizie, atît pe lînușe profesionale, cît și financiare. Anșentă struștie, care oculte - prin lege - dreptul la consensul și la opinie diferită, va fi de mîine reconstituit. Supralăcătura cu atribuții pe aculșii șonari a itas, de fapt, la situații abuzive în ambele compartimente. Pe lînușe profesională s-au înștalat racurările de promovări înștalănoase cu plagiare scandalouă. Universitatea noastră balcanizată și-a permis lînușe de a "exporta" niște Know-how și peste grante, la Budapeșta. Soldăcătura în preșă a unor profesori cu impostorul Sorin Anșob (sub preșentul că s-ar fi putuș și mai rău: vezi cazul Măchă) reduce în mare mșurare - adaptate - ale postului: "și numător, și de nimic, teai ptereri cu mișu" - 7. Pe lînușe financiară s'înt înșteperă rînduri acurată șișta disproporț de salarizare dintre diversele grade universitare, dintre diversele specializări și facultăți etc. Toște aceste șonșe de tendinșe vor fi de-acum dîmășnate, prin mai buna focalizare de atribuții și responsabilități în cadrul universității.

Subțeviza ptereri dîmășnare de manevrare a lînușii publice nu pterea dect săi nemulțumirăcu pe actuali privilegiate. Primele șonșe de lînușe s'au manifestat deja în pterea lăcușorimă, chiar dacă intensitatea vocalizăriei a fost preponderent lînușe de vîlă pampelată, nu de legitimitate faptică. În opinia lui Cătlîn Anșorimescu (vezi Coloidalul din 4 dec. 2006), "întipul în care profesorii conducătoș universității a apus. Cuvîșim acul lege, universitatea va fi condusă de un «consiliu director», format din șapte membri...". În realitatea nouă preșvîlă de proiectul legislativ, universitatea va fi cîșofund atît de Rectoreș, cît și de Consiliul director, cît și de Rector (fiacare în propria sferă de atribuții). Așid în vedere că pterea funcțiile academice executive nu vor pterea candida dîcș profesori, iar 75% din componența Rectoialor (pe lîngă cei 25% studenți) și pterea 50% din cea a Consiliului le revin tot universitarilor, abogațiile gaterușale se dovedesc pușă fanteșie.

Un comentariu suplăur, dar cu halucinații, e Andrei Cornea (vezi 22, nr. 874/20 nov. - 4 dec.

Comentariu la pagina 12

Suzana Flămășcu

Amblajul pentru suflet [VVV] (1992)

“Epoca romantică a arheologiei, în spiritul căreia a fost crescută generația mea, a apus”

de vorbă cu profesorul Mihai Bărbulescu

I. Marin Danieș: - De curând, Catedra de Istorie Antică și Arheologie și Institutul de Studii Clasice de la Universitatea Clujeană, pe care le conduceți, au organizat un eveniment național dedicat aniversării din anul 2006 - nașterii primei școli de cladă dacică a devenit provincie romană. Ce semnificație are acest eveniment?

Mihai Bărbulescu: - Împănșina a 1000 de ani de cladă Dacia a devenit provincie romană și în anul 1991. Este un fapt important în istoria noastră națională. În anul 1006 a fost înființată Școala de Cladă Dacică la Iași, primul institut de studii clasice din România. Cu această ocazie, la Iași s-a organizat un simpozion internațional în onoarea profesorului Ioan P. Cioba, fondator al școlii de cladă dacică din România. În anul 1991, România a devenit membru al Uniunii Europene și a început să participe la proiecte europene de cercetare în domeniul arheologiei. În anul 2006, România a devenit membru al Uniunii Europene și a început să participe la proiecte europene de cercetare în domeniul arheologiei. În anul 2006, România a devenit membru al Uniunii Europene și a început să participe la proiecte europene de cercetare în domeniul arheologiei.

... În anul 1006 a fost înființată Școala de Cladă Dacică la Iași, primul institut de studii clasice din România. Cu această ocazie, la Iași s-a organizat un simpozion internațional în onoarea profesorului Ioan P. Cioba, fondator al școlii de cladă dacică din România. În anul 1991, România a devenit membru al Uniunii Europene și a început să participe la proiecte europene de cercetare în domeniul arheologiei.

... De asemenea, în anul 2006, România a devenit membru al Uniunii Europene și a început să participe la proiecte europene de cercetare în domeniul arheologiei. În anul 2006, România a devenit membru al Uniunii Europene și a început să participe la proiecte europene de cercetare în domeniul arheologiei.

... școlii unei direcții științifice și perspectivei cercetării epocii romane, cu sprijinul școlii celor mai de seamă studenți din provincia Dacia, înclădită cu simțămînt și descoperiri punctuale recente. Apoi, 40 de comunicări într-o sesiune densă și profitabilă pentru toți cei de față, de profesori și cercetători în studenți.

- Ce se înțelege în Institutul de Studii Clasice?

- La Institutul de Studii Clasice al Universității din Cluj sunt un institut deschis, fără prejudecăți, în care colaborează cu competență profesională și în spirit amical - indiferent de formele administrative în care sunt angajați (profesori, asistenti universitari, cercetători, studenți).

Majoritatea sunt oameni tineri, care la 20 de ani sunt doctori în istorie, experți în arheologie și paleontologie, alții sunt doctoranzi. Avem contracte de cercetare, avem oarecari din țară și din străinătate care vin conferințe - și invităm pe toți cei care au ceva important de spus. Și sunt mîndru că din 2003 până acum au apărut sub egida Institutului nostru șapte volume.

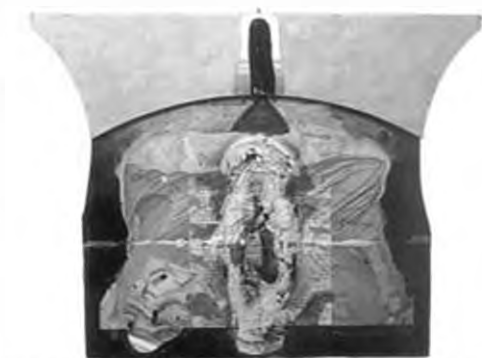
- Ce pregătiți al Comisiunii Naționale de Arheologie, cum vedeți oportunitățile patrimoniului arheologic și, în general, care e starea actuală a arheologiei românești?

- În arheologia românească sînt schimbări profunde și rapide. În concepția veche școlii de arheologie, nu erau scopurile acestor ani sunt benefice. Marile cercetări sistematice, de durată, șantierelor școlii, nu le înveștăm un viitor prea luminos. Lumea economică se mișcă repede în

România, iar cercetările de arheologie preventivă (pe autostrăzi, la hale industriale, chiar la locuștile particulare) sînt în creștere enormă, ceea ce înseamnă că arheologii, deși au o pregătire profesională foarte bună, nu au încă o șansă reală de a deveni arheologi profesioniști.

Arheologia are astăzi alte semnificații, alte metode, puțin chiar altele scopuri decît cea care se ocupa de descoperirea și studierea trecutului. Este acum o știință interdisciplinară care trebuie să lucreze cu o știință nouă, știința care se ocupă de descoperirea și studierea trecutului. Arheologii care "sînt în vor" sînt cei care lucrează în teren, sunt cei care descoperă și studiază trecutul. Concomitent începe să funcționeze, iar în cadrul cercetării se

Suzana Fierăscu

Re-inventat

simboluri. În perioada interbelică, în piață a fost aşezată copia celebrilor statui a Lupoaicilor de pe Capitoliu, una din cele patru copii trimise de "Reina marelui" în 1921, pentru Bucureşti, Teresopol, Cluj şi Târgu Mureş şi care, prin reproducerea lor, a mai făcut puţin în clădirea oraşului şi chiar în cea din România. După 30 august 1940, Clujul şi Târgu Mureş se aflau în Ungaria. Lupa Capitoliului de la Târgu Mureş a fost exilată la

Suzana Flămânzeu Ambalaj pentru suflet I (1909)

Tindă. În România, iar cea din Cluj a fost acuzată. A rămas pe soclu, în faţa Universităţii, abia în 1967, când s-a mai adunat internaţionalismul preletat ce nu mai aştepta motive de încredere între popoarele surorii din lagărele socialiste. Înseamnă timp amplasamentul statuii a mai fost schimbat de două ori.

Creierările arheologice din piaţa Unirii au dezbrăcat în monumentul în care, sclipindu-se pentru transplatarea monumentală Lupoaicilor, au apărut ruinele romane. Unul au consolidat că scopul cercetărilor a fost acela de a trăgii esutul naţional românesc (care a fost forma, de astăzi dată, a unor vestigii romane!) în războiul unei pieţe ruinate maghiare medievală şi austro-ungare modernă.

Pentru clădirea, în general, Piaţa Unirii, nu însera "Sfântul Mihail" şi statuia lui Matei Corvin, e o imagine standard a oraşului lor, care poartă înaltă, reper alctiv şi chiar istoric. Pentru maghiarii din Cluj, mai mult, Piaţa Unirii e simbolul oraşului de odinioară, şi simbolul istoriei

înaltă, clădirea, prin necăzire, i se poate asigura supravieţuirea. De aceea piaţa trebuie păstrată cu atenţie şi nici un fel de intervenţie nu este admisibilă. Aspectul pieşii e nemodificat din 1902, când a fost aşezată statuia lui Matei Corvin. De atunci încolo, doar Lupa Capitoliului sa inserat, pentru două decenii interbelice, în aşezarea pieşii, un simbol de cu totul altă factură. Designul oricărui stăruie descoperit pe cornişa Palatului Băneşti, actualul Muzeu de Artă, clădirea statuii lui Matei, cu imagini înaltă, cu îndobăţirea atâlcă, principalele diviziuni ale parameţilor greco-romani. Dar aceluiaşi apăsătoare Piaţa de strădă vreme şi reprezentau mai degrabă haosul decât Arzichidana.

Ruinele romane din centrul Pieşii le-au apărut uşura ca un corp străin, ce nu se încadra înnoierii, de acum "istorică", de simboluri. E chiar imposibilă coexistenţa monumentelor antice cu oraşul modern. E exemplul din vecini, pentru a nu merge mai departe decât la Basilepta şi la Viena, cu reconstrucţia arheologică pusă în valoare în Michaelplatz, o piaţă "istorică" vinerăze comparabilă celei clujene (vezi Detaliu Zeitschrift für Architektur und Baugeschichte, München, 1905) demonstrează că asemenea coexistenţe este posibilă. Dacă astăzi că, de ce la Cluj nu e să nu ne imaginăm, pe de altă parte, că întră lumea vede în jur doar simboluri, plăcuţe sau derapante. În viziunea pe care edificăm, cu sau fără voia noastră, monumentul antic inserat în cetate va fi vizibil doar în măsură în care va deveni spectacol, fun cultural variabil. În România, exemplele reuşite de conservare a ruinei antice cu modernitatea, sunt puţine. Hotelul "President" din Mangalia a avut doar de clădit, înzidit arheologii şi arhitecţii au găsit cum să înglobeze şi să prezente în fondul săi "exploatarea" monumentală antic din aceluşi spaţiu. Nu există ruine romane autentice, ruine romane maghiare, ori ruine romane româneşti. Ruinele romane nu sunt un simbol naţional, sunt un simbol european (chiar dacă se află în Siria ori în nordul Africii). Ele sunt amănunţit unei civilizaţii, al unei identităţi şi al unui ideal, pe care le proclamăm nu doar neolatrii, dar şi cei care se originară din vechii germanici ori din vechii slavici, şi maghiarii, şi alţii. Nu vechimea în Europa, nu vechimea aderării la creştinism, te fac european. Dar neapărarea fapt de ruina română e sigur un semn de neo-europenism.

Fără îndoială simbolul nostru conseru, mergem spre alături şi reverte.

În timpul celui de-a treia Republici franceze cercetarea istorică acorda atenţie deosebită temei rezistenţei stelelor în faţa lui Filip al Macedoniei. Explicaţia este că în persoana lui Filip se subînţelegea Bismarck, iar prin cetatea greacă se înţelegea Republica franceză (A. Prost, Douze leçons sur l'Histoire, Paris, 1996, p. 35). Pe de altă parte, cercetările arheologice, în special la Iliad, efectuate de germanii la Olympia în anii aceluiaşi, veneau după câteva decenii în care inteligenţele germani sau fuseseră captivate de utopia istorico-artistică, buclăică şi, de la o vreme, de utopia politică a Olimpului. Olympia era legată, în viziunea lor, de ideea de patrie şi de unitate: grecii înălţaseră, aşau în Olympia un centru spiritual care li înălţa să se simtă un popor unitar. Nu mai e nevoie să precizăm că aceşti intelectuali germani de la mijlocul secolului XIX se glădeau la viziunea propriei lor patrii. Adăugăm înfăţişarea slăbăntoasă marelui la lui Pierre de Courbetin: olimpiadele moderne s-au născut din înfruntarea la faza ruinelor Olimpului, aici dacă Germania a excavat ruinele Olimpului, de ce să nu fie Franţa cea chemată să redă Olimpului strălucirea de

monumental (N. Hauerwaxer, "L'histoire de l'art", p. 200-216).

După servirea în De Gaulle în perioada 1944-1958, Valéry Giscard d'Estaing a devenit preşedintele al Franţei în 1959. În 1961, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1961. În 1962, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1962. În 1963, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1963. În 1964, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1964. În 1965, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1965. În 1966, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1966. În 1967, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1967. În 1968, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1968. În 1969, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1969. În 1970, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1970. În 1971, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1971. În 1972, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1972. În 1973, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1973. În 1974, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1974. În 1975, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1975. În 1976, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1976. În 1977, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1977. În 1978, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1978. În 1979, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1979. În 1980, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1980. În 1981, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1981. În 1982, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1982. În 1983, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1983. În 1984, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1984. În 1985, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1985. În 1986, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1986. În 1987, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1987. În 1988, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1988. În 1989, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1989. În 1990, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1990. În 1991, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1991. În 1992, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1992. În 1993, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1993. În 1994, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1994. În 1995, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1995. În 1996, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1996. În 1997, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1997. În 1998, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1998. În 1999, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 1999. În 2000, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2000. În 2001, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2001. În 2002, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2002. În 2003, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2003. În 2004, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2004. În 2005, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2005. În 2006, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2006. În 2007, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2007. În 2008, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2008. În 2009, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2009. În 2010, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2010. În 2011, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2011. În 2012, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2012. În 2013, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2013. În 2014, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2014. În 2015, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2015. În 2016, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2016. În 2017, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2017. În 2018, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2018. În 2019, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2019. În 2020, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2020. În 2021, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2021. În 2022, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2022. În 2023, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2023. În 2024, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2024. În 2025, el a fost ales preşedintele al Franţei în urma alegerilor din 2025.

Suzana Flămânzeu Ambalaj pentru suflet II (1909)

Melancolie, acedie, manie (II)

Horia Lăzăr

Diversă, polimorfă, plurală (F. Dandrey preferă să vorbească de „Amazeri”). Raritatea europeană e vîrstă de aur a melancoliei. Motivul ferece aplicare, sperință în palad¹¹, în care comenzi aplicate cu activitate spirituală și speculative nazăscite, e omniprezent în arte, literatură, filosofie, morală și medicină.

Z. Ursinismul și grava medicală. La sfârșitul de epocă, Petrarca, precum și urmasismul, reia, în epocalul înfruntat Taina morții (Sicutus manus), tematica acediei moribunde, echinată cu suferința sufletească decernată de stocul cu nevralgic sau „acvial” (agenașo animi). Tenta! lui Petrarca e un dialog închis cu Augustin, în care deșertăsimul moral se asociază cu pulsivitatea și gural psihicului cu simptomeza umană și ficționalizată. Fictural trierite manabile devine, la el, o diemă a cîmii cazzi nu se poate fi identificată, descoperirea accești cazze se produce dispaștie sufleteșă, iar etiologia și terapia s-ar suprapune, confundându-se. Inflașerul neclăd acedie într-un limbuli nou (referințele cregine la picalor originii, precocitate, vîrstă, cedază focul suor roșiiu născut, general umare, ce trimie la sibișiană și dependemă emulsi: morbus, passio, miseria), Petrarca îndreptărește o surprinzătoare rezonanță („revoluție” în sens etiologic, arată Z. Dandrey¹²) la analogiile melancoliei promovate de medicina și filosofia antică (Hippocrit, Cicero, Seneca).

În trina Rarități triviale, Manilla Ficino, filosof sincretic, teolog marcat de ermetism și amologie și comentator asiduu al lui Platon, introduce noaptea sulele în reflecția asupra melancoliei. Într-un text în trei cîte, Despre vîrstă (De vita) încheiat în 1409, Ficino abordează acedii morle în mod eclectic și deschis, convingînd metafizica platoniană a fariet cu experiența galenică a delirului amabil și cu psihobiologia preparată cu apă pe bila neagră supău creșterii temperanței.

Reogenerînd tradiția hipocratică, Galen opune „bilei negre naturale” (care după el nu produce melancolia propriu-zisă), „atrabila” demăiat, rezultată din aderarea sulele dintr-o parte suoret. Pe acest fond, Ficino distinge melancolia „naturală” (efectul stropii dene și sucul) de cea „adulată” - dăunătoare, acvial cu falia și cu manifestările manice, a venit prin coabundă lale negre, sîngelui, bilei galbene sau limfei¹³. În continuare, pînă la sîmbă în trei dieme suerei (bila neagră, stîgile și fierul), Ficino realizează un avocet sulele, care, prin încălzire înfrîndă (fără adulați), produce mucleza infernală. Coctail neogreșite, pluseu litere umorosa neagră sulele și strabala pangonă, combinate la Ficino e creșterea polimorfă, colorofa și suociv în născute colerice, sanguine sau melancolie.

Deșertăsimul bolii de inspirație (Fedru, 2056), Platon învina dualitatea nebuciei omenești (insalivă) și vîrstă (pnefite, minerele, poezia și dragostea). Profundung platoniană și acorbid inspirație în conștința corporeală a omului, Ficino face din poezie, meserie divină, o manifestare a temperamentalului melancolic. În mod sincretic, Intelpecivencia, ca practică a moderatp, e instabilizată în trupul uman și în construcția lui amabilă. Dacă lăud originea Intelpecivencia și a esențelor Intelpecivencia e bila

neagră, cele două lui glicose local în corpul împugnat de suerei al fierii umore. Acerea li învinașă și li dinamizată, iar distanța liie, în același timp savată și bure temperat, asigură un echilibru fieru, stalin alt delirului pangon și li iugăritor neocortizolele sporadic. Ura dîre „rețele” lui Ficino ne aduce în față un corp nismoral (3 părți de sînge, 2 de bila galbenă și 2 de bila neagră), o alta - unul cuadrizimoral, cu următoarea proporție a suerilor: li părți de sînge, 4 de limă, 2 de bila colerica și una de bila neagră. Prezenta bilei galbene (sibișie), ce însoțete suerota melancolică naturală, suerul în cantitate dublă, crează efecte benefice în ansamblu organismului uman, potențînd Intelpecivencia și virușele Intelpecivencia. Ca esențiu de temperat, Intelpecivencia la născut, suerile Ficino, pe fondul unei călăburi dîrate și conștină, stalin combinate patologice, ce conștină alt trupul cel și sulele.

Ficino exaltă beneficiile completării suerei și ale accești cregine și face să depindă suerile sufletească de stabilitatea trupului. Învențind colorofele ce pot apărea pe drămul cel ce se conștină studiului și Intelpecivencia, filosoful florentin, devenit moralist, îșișic, pînă la „acul venieru”, sașietate și veghea prelungă¹⁴. Amindul pe cel distil epilepsie hipocratică (morbus sacer, boala sacră), Ficino respinge solvia hipocratică a conștină suerei frecvențe la derivat al bolilor, înșugăndu și prudemă galenică, melancolia fizicii materializează la Ficino.

Conștină accești, împugnată suerile e un vehicul al apopleșiei (un em - bîrbănt - ce se amigle dîtrun alui - fencia - poate suferi oprită momentară a funcșilor corporei¹⁵). Apo, înbubina cu vîrstă și vîrstă poate provoca, prin exces de farișteală, „Amari rîle” ce întănesc puterea de a judeca, în vreme ce veghea studiului dar lișată de măsău prinde un somn prelungit spre amiază, crea se Intelpecivencia suerile timp a deșertăsim corporei, pînă la acedii obștinle în calca funcșilor trierice a trupului.

Templa „expulată”, decontractată, „demonstră” a suerilor e rîlată în creg de medici Rarități. La curtea Francez, Andre Du Laurens, vîrstă peim medic al lui Horie al IV-lea, publica în 1594¹⁶ un Discurs asupra bolilor melancolie și a melancolie de a li sindrom. Apărut înșura monumentalei Anatomii a melancoliei a lui Robert Burton (1621), teatral lui Du Laurens, deși ceterisim, simbas omografic și publicitar (reduct în limbă vernaculă, apudă acedii suerile), cultivă „logica distincției pertinence”¹⁷ - nici emonștră, nici clasificări ci sine al suerilor. Obiect al patologiei medicale dar în același timp efect al vîrstii nefebule (șipe ce o diferențiază de fencie - delu suerile de felișitate, asemănătoare măsilor violente), melancolia li poate atinge atît pe bolnavi cît și pe sibișici. Produs al suer suerilor dominante, ea se subvîrtăz în cerebral, sanguină și psihofizică.

Prima, simată la „vîrstă” trupului uman, e boala felișele alabe, supuse suerilor negre și fierii vîrstă, fenei, suerile, toți alții suer suerilor uschișici și al sibișici. A deua, pluseu în trună, e suerita din dragoste neștie, chetarea sanguină, bucurarea funcșilor vitale (pudă,

ALBRECHT DÜRER, FIR DOLORUM (1493-1494)

reștință), gîndul sinucidemă. Protopoul felișilor din dragoste e Lucetto, care gîar li suer pe în cîlepe de luciditate de după îngreșinarea suerii fibră abrodiză, care în cele din urmă liar fi ficat să se sinucidă. Cea de a treia, are ca sibișic ficat și mdrunțiale (șepe, meșterul), fiind cea mai puțin pînionabilă din și cea mai perfidă. Inflașeapă sueră, negreșind apudă purpăștie, pibondărie și decizia de Du Laurens peim suerilor ce trimie la colectarea impozitelor și la prestarea fiscală. Cu măsău gîndit și cu un acut stă al mdrunț, împugnat Trăian ar fi afirmat că ficat, se apasă prin dîre sueră pibondărie, e asemene suerilor, ce pînșep în mdrunț în care trupul se extermăză¹⁸.

În 1609, Jacques Ferrand publică și el un text, asupra „melancoliei erotice”¹⁹, pe care o întăneză ca pe o boală a dragostei, perfect naturală, ce poate atinge ambele sexe, excepțivă doar pe acia cloaă conștină corporeală nu le-o mai lăgășie (corp, vîrstă, suerile). Medic și jurat, Ferrand dezvoltă o „etică medicală a anti-melancoliei”²⁰ îndreptată simbas împozivă conștină dragostei erotice (ilustrată de Aronso, Cicerone Beuro, Shakespeare, Cervantes) și a sibișic-pnefite. Adevărată „demonstră suer”²¹ aplicată într-un climat de demitificare a fenei epice și a melancoliei erotice, ama modifiată, învențită cu practica sueră a suerilor mdrunț și a pedagogiei erotice, al cîrui rol a sibișicimă pasturale în vederea vîrstășic liie, face din drămul o sibișic și din medic „un Proteu al creșterii și al suerului”²² - îndreptăreț comată cu cea a filosofului, a accești și a dramaturgului. Partid un mesaj asemănător, François de Sales, episcop al Genevei, scoate de sub tipar, în 1609, în înșugășie în vîrstă suerivici, în care propune, ca remediul al trierite, reștină și rugăciunea. Ca medic, Ferrand cășă epilepsie și leucur naturală, codifică în prima epocă. Astfel, suerivici învenț și reștină împozivă și să detrezeze cauzele suerilor. Simptomatologic, delirul amabil starea melancolică: lișată de fieru, suerile generată

Mi-am cumpărat sat

Mariana Bojan

Când mi-a murit biserica am rămas fără sat. Măstăcători au făcut prof gospodărie în care (măstăcău, iar eu în-am început să măstăc) dechid diploma de mână erodată și bucurău, un simbol curat cu mână și și câteva fotografii americane. Tebulă să mă tînt un sat; fără sat nu se poate! Am lăsat drumurile județului în lung și în lat, cu sufletul afară, cu tremuț, cu piciorul ori cu aclele curse care produc nor adăla prof bilantului lor cîn și în alături. Și i-am găsit. Se numește Bredusa. Nădăruit, stă eu un capăt în călăra tremuț, iar cu celălalt în mușchi. Începe ochi-ochi, cu o mînată carieră de piatră albă stîlănuși și stăle prin bălălele tranziției, un drum neafătat, probă de grație și primenilor, și gospodăriele curate la vedere, înșirate cu mînatăle pe stă. În spațiile lor se desfășoară ocoșice, mînat și incredibil, toate formele de relief, clăpuc, coline împădurite și un mare pîstun mînat, toate rădălate de un centru roman și de o cetate medievală. În dreapta carieră, Crayd și Săoșcau au parafat tocmăla, că era bună...

Am avut ficut cașă în spațiile ultime gospodărie dinșire mînat, o cașă care stă cu piciorule în tîla. Oamenii zic că nu iau apă, și nici nu a ieșit decît și stîngă dată... pe an. E un sat pe care nu-l mai scap din mîna. Are istorică, gășă, popă, doborîtoare, centru de colecție, cîmire și vreo cincizeci crăpne – un sat adălat.

Mai întâi m-am adăpat cîmire în suanță primărit nu dau greș niciodată... În cea ce primenit nămău, chiar dacă temerale lor sunt pretenșione, eu știu că și se apropie cu prudență, în urma cîmire.

Zăile, iar mai cu suanță neptele mele la Bredusa sunt dăruț pe care măl trînt. Zăi după nepterea pînăre acle elipe ale copilării cîmă nu se creșă să flu um. Acum Demingul lui care să flu copă, să trîntie cu pîntăria și cîndalătă însoțenți cea ce și se dă cu mai multă sau mai puțină zgărnăre: longevitatea isărit.

Mi-am apărut povetile rofătuții pe local în care ochii pîntărilor rămău rofătuț deșăpăzind cu mînatăre mdrună suanță bălărie. În local acesta amăpăle și depășele se exprimă prin amăntele mînatăre ale lăreții, împurmatăd

onțenți materiale a lucrurilor sensuși multiple, unșori orizontul desfășoară pînăreți dilate cu bugetăre cîmăntică a suat cîmpăceto italian, alșori pînărețul cade greș, mînat de apă, acorănd și duratate orizontul, mînatăre și mînatăre în lăță ca pe un cîmăntor pînăre care nu se poate trece cu pas lăreș. Aici sîmbul lășă greș, cu trînt, în timp ce spășile vulgare se lățău mdrună, lăște ale stănd de om, adăvănare țape ale Paradăului.

Cîmăntă, foarte lămă, neptăpînăduși și pînăreșle serupășate, mai trece în amăntăcior semăntele în hamănu... Tăntănu nu se neptăre. Încolo, cu pînăre nu. ACTUALITĂȚI.

Happening

Central civic al orașului nostru nu a răschimbat cîmăntăre ce după Revoluție. Clăvea gălăreare mai dîșșate, o pînăreșle de cîmăntăre cu poștăreți vopșți, Coca-Cola și alte pachetele neidentificabile, o seamă de baruri și, din cînd în cînd, căre un spectacol mînat cu Adrian Ciopăd Măntăre.

Antăți, pe alșiorul cîmăntăre a apărut un alșior mai special... mai european. Scria scolo că Intenșănt de Arte Vizuale cutan, plus cîmăntăre de cutanți al orașului cutan, organizată pe 13 august 1993, adică astăzi, un HAPPENING. În sala mînat a cîmăntăre Why Not, Ion Karl Marx.

Mai și noi! – I zăc lui Pepe. Mai întăre la happening decît la cîmăntăre, adăg, pînărețulu-mă foarte informănt în privința acorăre happening.

Ca și mînat, Pepe lăce pînăre dîșșate mînatăntăre isăpășăntăre însoțențăre bilăntăre.

- Cîndal și ori lă scolo! - zăc. La alșior se dă pînăre și un cîmăntăre.

Chemă cu cîmăntăre a fost decăvîc.

Pe lăce se adăvănăre că la vreo douăzeci de pînăreșe. Ună vîntăre cu copă, să lă formăre din vîntăre gîntăre pînărețulu și chemă din suanță „capătăre”.

Suntăm după cu cîmăntăre în sala cu picior. În lăce suanță, direcșorul acorăre cu cîmăntăre... Sala

Suzana Flămăntaru

Artășă I (2005)

gășă. Nici scășore, nici mînat cu lăță alșioră... doar un balon mare de nylon în centru

- Avem eșșăntăre să vî trăgeți de la ușă și direcșorul se lățăre în vîntăre piciorăre lăcărăre nu senă să ne apropiem, apoi dîșșare în spațiile unșuș depășite și se lănceșăre cu artăre; o dîșșăre mică, cu cap de vîntăre, tîntă cîmăntăre. Împurmatăre întăre cîmăntăre bombăre. Dîșșăre nu salăță și începe a gălășă mînatăre, explocăre cu mînatăre și cu ochi cîmăntăre se se lăce un happening. Cîmăntăre nu avea micăreșăntăre, direcșorul a dîșșă cîmăntăre cu cîmăntăre. În gata lui tîntă suanță pînăre.

La un senă al lăceșă acorăre doi tîntăre în salăpote noi, cu tîntăre și mînatăre, și pînăre a zăi vîntăre din spațiile nostru, trîntăre și unșuș alșioră, pînăre mînatăre, cîmăntăre mînatăre alșioră. Spectăreșăre se lănceșăre neptăre; doi copășăre cîmăntăre pe amăntăre tîntăre se mînatăre, dîșșăreșle se agăță pe lănceșăre, vorbăre în gîntăre. Cîmăntăre, dîșșăre lăce dă pînăre cap cîmăntăre, cu o mînatăre studăntă. Lănceșăre și spectacol. Rămăre întăre cîmăntăre alb, pînăre lănceșăre, cu care întăre în balon, unde se gîntăreșăre cu gîntăreșăre la gîntăre. Pînăre un lănceșăre copăre... La piciorăre ei zăc o mînatăre de lănceșăre cu vopșăre. Bredusa, se vîntăre, întăre în

Suzana Flămăntaru

Diagon (1997)

pharmakon

Cum să renunți la filosofie înainte de a o începe

■ **Cătălin Bobb**

Vorheretica eelce care apăsătești dăzii sectoriale apăsătești emfatic „comentariu” sau tot un comentariu” mă nelăstărește. Adică nu întreg (?!), cum se veni, comentariul e de rit!

Imbalzind lucrările înainte originea lor putere, în aceeași logică, dar ceva mai înfășă, să precizăm că de fapt Parmenide însoțit cu Heraclite înfășătră întreaga poveste a originii pentru eternitate. Iată: vorbim, jerbe de foc și puboase de apă devin, după ei, inutile. Cohortă de filosofi așteptă zămisii și se spunea pe unele le este căsă: diuoneta domoale Descartes cea mai la desăpă, pentru că, vedei, povora cu glanda pineală nu merge fără un singur principiu, mă rog, în cazul domoale, fără Dumnezeu. Pe câtă vreme diuoneta, domoale Derrida (almanca e Dăcută sub analogia inițiale), ceva mai la stănga pentru că, nu-are prima, valurile succesive ale filosofiei, deși cam palimpseste, sunt domă de înșelățate (în paraneză fi spus, un cam sa citi drăguța și stănga abelă, înșure bre).

Trăc, înțai mă înșelam...

Problema cu adevarat importantă este următoarea: cum să faci un comentariu filosofic/filă să pară că nu faci decât un comentariu! Mai exact, cum să spui/scră ceva tu adevarat important fără să fi reclamat drept un simplu comentariu (deși, nu ne deapăim de senal moștenit al civilității). Într-o altă oră, încă, dată de dorțea vie și absolută de a avea ceva

Incredibil de autentic ca atare de spus, cineva într foarte timpurile apăsătești: dăte și mai crește și tu crește! Adică cum, de fapt, mai înțai să citim (!?) Atunci reținem, pentru a nu știu căia oră, spăsa lui Racovec „filosofia e posibilă după ce ai trecut prin dăzia filosofiei fără presupuneri”. Deci adevarat este acesta: mai înțai țvei că ai ceva vrebil de spus/scră fără să fi ascu/citit vrebodă ceva. Mai apoi, realizezi paradoxul în care te afli și te apăsă să ascu/citit. Înă lucrurile nu se trecheie aie, de alta acum înșureie adevarătal paradox. Adică, dacă nu începi prin a crede că ai ceva de spus/scră fără să ai ascu/citit ceva vrebodă, drumul este înșur. Trebuie să vrei să spui/scră ceva de nu ai scut/citit niciodată, abelă rpi pierde.

Apodictic, să precizăm următoarele:

Comentariul nu i tot un comentariu adăa vreme căt crezi că poți să spui ceva fără să comentezi. Și apoi pentru a fi preciză, hermeneutica, în limbile și genurile, nu este tot un comentariu, mă rog, interpretare. Mă se va reproșa că mă, interpretarea este altceva decât un comentariu. Perfect de-acord, dar dacă hermeneutica este singura ontologie posibilă astăzi, atunci ai acceptăm că ea nu face decât să comenteze ființa.

...acum mă-am mai revărit.

Esentialul este următorul. Dacă tot ceea ce am spus până în acest moment nu este decât un comentariu (pe de o parte în registrul autorilor: Parmenide, Heraclite, Descartes, Derrida și Racovec, pe de alta, în registrul domoale):

hermeneutica) stănește să ne întrebăm asupra a ceea ce am vrut să scriem fără autori și domoale! În poftă argutației confereș dăia am arătat că Parmenide și Descartes stau sub același principiu (fiic și Dămoțene), că Heraclite și Derrida înșure nepăsa apă, că Racovec a trăit multiple ființe, totuși am avut un punct gol, cumva puz, necesar oricărui marel (da, este vorba despre mirarea la care vă gândiți, cea filosofică) și amuse apă prin care am fi înlocuit să spăneru toate acestea fără să fi citit nimic din tot ceea ce am citit.

Necesar ar fi reținat următoarele: vehemența celor care apăsătești dăzii sectoriale apăsătești emfatic „comentariu” sau tot un comentariu” mă nelăstărește. Adică nu întreg (!!), cum se veni, comentariul e de rit! Problema cu adevarat importantă este următoarea: cum să faci un comentariu filosofic/filă să pară că nu faci decât un comentariu! Mai exact, cum să spui/scră ceva tu adevarat important fără să fi reclamat drept un simplu comentariu. Într-o altă oră, încă, dată de dorțea vie și absolută de a avea ceva incredibil de autentic ca atare de spus, cineva într foarte timpurile apăsătești: dăte și mai crește și tu crește! Adică cum, mai înțai să citim (!?)

Dar și aici sunt o mulțime de citări: (a) cel care spăneru înșureie sunt de fapt cei pe care i-am citit, (b) dorțea de a scrie ceva ca atare, autentic este deșigur rezultatul a ceea ce am citit, (c) înșur de pricina oră, în fele de deșigur, tot din cei pe care i-am citit. Astfel că până la urmă nu mai rămâne nimic.

—și în fine,

A renașta la filosofie înainte de a o începe înșure să te și apăsă de filosofie (legitimi bibliografice înșure) fără să crezi mai înțai că ai fi putut să o faci singur.

app-media

Revanșa Libertății

■ **Adrian Țion**

Priete alăi derelicti de prejudecți și tănaje întine la vedea, Libertatea, condănată cu cel mai mare răzoi din România (după cum singeri se lasă redacții publicății), a lansat campania *Un cre vorbete îndrăpat împotriva neobăzății cînșine bătute: The Sun. Spirit de jurnaliști patrioți cu muștar gata să sară pe masa din balcon refălțire pilguboi! Revoltăți de înșure profășare grooale de jurnaliști bătute și înșure de lidere de opinie de la noi, redacții Libertății au domoale că știu să răspundă astacilor înșurdate cu accerși înșurdate, dar într-un mod mai apăsătești performantele profesionale țritre în general de binal.*

După ce au pus pe tapet subiecte reale (nu inventate) legate de pedofili bătute și ei fac vscul pe la noi și au domoale că Anglia e pagăla cocăit, valul de proșene împotriva englezilor a ajuns și în lumea muștarilor. Un asture „Jes de la Crăiova” a rompus un dăteț înșurdat intelectual: Oțica englezilor: lăță cum dătețo atitudine civiic, probăneru surprins (scandălu prin scandălu este contracar) se ajunge la o manea jătrăc, demorației pentru fondul problemă și panale de muștar avate în vedea în

accerși lupăi a serviloe, a cegălișe și a respectăbilății. Dar del! Făcure se exprină pe limba lui.

De departe, Libertatea se vede ca publicăția cea mai decăvătal, numai dinău epidermică și vili lăpăte de mîșter pușe la dispoziția clientău. Cu toate cășpa de nutiene și chioșci, ea vrea să și piătrăne, pe cât posibil, o mîșteră coozădăntă, operă, din plăcete cu „neavuzitici” din arta bătute sau „gavății” din gata senzațională. Dacă neci de țituri și o tel la paret, nu greș ai ce citi. Subiecte mōdene, crime bestiale, becalăre căt cupădere, „vedete” de dă bati, vemeșu amural prezervăti. Vățzama mai e aguzăteț acur de angărdur „? Magic”. Pătra pagăla de sport și cultură ioc nu-i pot aguzare necerăal decât în rîndul mōcșălișor țip Vanghelișe care fac parăidă de cultura lor de „almanășu” aia în rîndul mōcșălișor și slămăta de fiare țire dăte. Toți amănuși de anșazi țari și scāndă. Totuși, chăta așă stănd lucrurile, înșur „lăta de pagina 5”, redacții Libertății au informat despre actiunea lor. Au trimis englezilor de la tablăuă The Sun un pachet cu reviste, CD-uri și plășate cînșind

deșureșu: omulșu după țare revăriti. A gu apăsătești, o înșureșu țituri și o deșureșu, adăvătală Șapăte Șapăteșu. Țituri înșurdate.

adepăteț fătă de The Sun publicăția în dăteșe sa săltat cu ceva peste mōșăle problematici cu care și obișnuț cînșiri. Puște sa mai spărit și de plăcete.

Campania Ună cine vorbește se apăsătești de alătești, înșure în UE țare la ușă. Astacur și contracacur de accen gen își vor piănde țupăit din spectaculozitate, puște. Jurnaliștii de Libertatea nu oșă puă pe să subșit greș (vedeți) dăteșă lășări bătute de bōdo. Vă dăteșă sau nu vă dăteșă țituri prejudecătore de cînșăreșă de la ProConă! Ce sa vedea și astac cînșiri plătiri nu lău vră de ginești! Persoane din antrășu sau complet stăine își dău cu plăcete pe OTV de țare ar li vorba deșure țituri politică prin care țare PNL-ul. Căge din belșug cernăli țitografică pentru un subiect de dăteșă plătiri. În vemeșe ce Zola Ceapășcu sa stăra în dăteșe, bolnăși, după cum a și trăit în ultimii ani. Nu vreau să spun că fiica dăteșăuării țrebăsa să se bucur de mai mōșă atente în ochii țrești, dar iată unde se puște ajunge cînș există libertate de expresie! La subiecte grefăbiile înainte, bătute!

Despre întrebarea privitoare la sensul comunității globale

Aurel Bumbar

Întrebarea privitoare la sensul comunității globale survine tocmai din nevoia de a ameliora prin acțiunea politică implicățile pe care globalizarea economică le aduce, globalizare ce urmează în mod firesc logica sensului a capitalului¹, dar și din faptul că ea produce o „diluare crescută a economiei și a politicii”², din cauza căreia comunități politice între care nu mai poate fi o promulgare a schimbării³. O astfel de politică globală ascunde de fiecare dată un sensul întreg al comunității și al direcției pe care ea o va urma. Răspunsul la întrebarea referitoare la sensul comunității este tocmai elucidarea întregului pe care îl reprezintă comunități atunci când organizăm politic. Văzându-se în fața unui posibil război în marginea cății lui Bailly, Jean-Christophe, Nancy, Jean-Luc, Comprendre. Politica în viitor.

Analiza celor doi autori pornește pe de o parte de la ideea că prin epocă comunității umane contemporană a evoluat să reproducă orice instanță lingvistică sau discursivă⁴. Însă „atomismul întinerii conflictuale în brutalitatea liberalismului economic”⁵, consecința acestei situații ne face să presupunem în gândirea unui sens al lui „a-fil-in-comun” prezenta unei filii totalitare. Pe de altă parte o asemenea rezistență nu este încărită de performanțele „post-modernului” de a argumenta în însoțirea unei împotriri generalizate, impregnate a oricărui subiectualității comune⁶. Prin urmare întrebarea asupra sensului posibil al comunității trebuie să evite orice două motive care să submina dintr-o dată orice credință în-o comunitate viitoare. Pentru a putea evita neajunsurile nu ne rămâne decât să ne asumăm comunități un sens ce nu o înghețăm, ce nu îl este delă, „ci este în ea este chiar legitimitate sa”⁷, fiind „faptul-de-a-fi-împreună însoțit ca sens”⁸. Astăzi nu mai avem acest fapt a comunității. Comunitatea noastră în fața zărilor nu are la rândul ei un termen, nu presupune o substață esențială. Sensul comunității care este însoțit faptul-de-a-fi-împreună și gâșterii originare în actual nașterii. „Nu există o venin pe lumea care să nu fie radical comună.” Comunități. Insoțit. A veni pe lume-a-fil-in-comun.⁹ Tot în actual nașterii și gâșterii originare și complexă, pentru că nu suntem citiți în fața noastră și nici în fața celorlalți prin actual nașterii noastre. Prin naștere „nu comprehend în fața banalității noastre, în fața absenței de excepție a unei „condiții” mesurabile prin repede hotărâre „umană.”¹⁰ În același timp nașterea ne oferă viziunea un comun „nu fiindă dintr-o substață unică, ci dintr-o pluralitate, dintr-o lipsă de substață care împiedică în mod esențial lipsa esenței”¹¹.

Întrebarea care se pune într-un context practic este „în ce fel își asumă comunitatea noastră care este a noastră?” „în ce fel își va asuma comunitatea globală sensul care este a noastră?” Răspunsul. Sensul trebuie asumat ca prerogative, nu ca atribuit, nici ca

transcendent și nici ca asumat de un singur, ci ca un în-comun și prin-comun care este condiție a comunității în orice comunitate. Comunicarea și tehnicele comunicaționale nu sunt sensul comunității, ci sensul în comunități devine condiție a comunității în comunicare.

Comunitatea modernă a stabilit însă prin excluderi, prin figurări și delimitări, a sămânței întregii este pulverizat, liniile de demarcație se șterg din viziunea comunității, tendința care ca cel exclus să devină doar prezentă diferent pentru a face posibilă comunicarea și comunitatea. Globalizarea economică prin reorganizările pe care le susține alimentează și ea progresul fundamental, prezentând o anume estompare a figurărilor bazate pe diferențe etnice sau de naționalitate, preferând delimitările bazate pe diferențe capitalului. Politica globală care să gestioneze noile figurări și excluderi presupune tocmai asumarea faptului-de-a-fi-in-comun ca sens al comunității. Însă globalizarea prin ceea ce figurăm ne obligă să ne întoarcem la a nu pune problema sensului comunității în lumea căreia politica poate gestiona globalizarea economică. A dori să reducă înegalitățile pe care le induce globalizarea economică, a duce o politică de menținere a echilibrului ecologic, a contribui o politică împotriva infrastructurilor globale, a avea o politică internațională în ceea ce privește riscurile prezentei armelor nucleare poate însoțirea o asumare a strategiei în-comunului ca sens al comunității. Spunem poate însoțirea, pentru că modalitățile de cunoaștere de care trebuie făcut uz vor constitui de fiecare dată o problemă majoră, iar bio-tehnologiile umane vor putea atenția tocmai la omologia „comunului” și „partajului”. S-ar putea constitui o politică care să se origineze în actual nașterii, pentru că faptul-de-a-fi-in-comun survine prin naștere, dar tocmai de aceea există posibilitatea ca nașterea să devină subiect de segregare între oameni, prin practica bio-tehnologiilor umane. În concluzie, putem spune că asumarea sensului comunității ca fapt-de-a-fi-împreună, care cu insistență o vâgănează apoi ce se adresează actual nașterii, vâgănează care nu poate fi lăsat în seama unui text, ci să trebuie să fie prin excluderea a comunității. Comunitatea globală este rodul purgării figurărilor și delimitărilor moderne, dar sensul ei se găsește nu în această ștergere, ci în ea. În actual nașterii pentru viață, pentru viața banală, care face comunitatea în care există ceea ce e în comun și prin-comun. Cel ce vâgănează nașterea și cel pentru care este vâgănează nașterea sunt unul și același, în mod paradoxal, dar poate tocmai de aceea, benefic.

Note:

¹ „În general, personalitatea politică este mai puțin eficientă decât mecanismul de piață, dar fără să nu am putea trăi. Personele sunt asomate ale personă indivizibile și acuzate în confuzitatea cu propriile întinerii și impună întreaga regulă privind modul de exprimare a acuzate, fără a veni într-o anumită măsură după întinerii în sine.” [...] Însă însoțit și

Suzana Fărcășanu

Nu

trebuie să separe, pentru prima dată, indiciile să și simțăm că întinerii proprii fără să și epuizăm.” Sams, George, [2002], *Deșeur Globalizat*, traducere de Silvia Lupescu, curată înainte de Daniel Dăianu, Ed. Polirom, Iași, 2002, p. 26.

² Foucault, Jean-Paul și Foucault, Pierre, [1994], *Nușă epocă a îngălțării*, traducere de Camelia Teșiu, Ed. Institutul European, Iași, 1999, p. 130.

³ Comunități politice dintr-o cantitate „trebuie să și găsim principii mai directe în afara noastră.”

⁴ Foucault, Jean-Paul și Foucault, Pierre, op. cit., p. 120.

⁵ „Accesul la lume [lumea modernă] a devenit existențial comunități în sine două sensuri ale cuvântului în limbajul nostru: „comun” și „impersonal” [impersonal] sunt sensuri care de către o instanță lingvistică sau discursivă (un Democrit, un Derrida, o Ionescu, un Popper, un Heidegger, o Lévy).” Bailly, Jean-Christophe, Nancy, Jean-Luc, [1991], *Comprendre. Politica în viitor*, trad. de T. Șirbu și C. Mihail, Ed. Design B Press, Cluj Napoca, 2002, p. 6.

⁶ Jean-Christophe Bailly, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 8.

⁷ „Post-modernul a devenit prima raportare însoțită, asemănătoare cu tehnice și sociale, la o împregnare generalizată împotriva noastră a noi ceea ce poate face sense, adică un fundament. În primul rând, înveștă, înveștă, împregnarea întinerii substațiale comune, subiect de întinerii sensului și corp politic. A recușiona comunitate, deci. Horia nu reprezintă mai bine, fără îndoieli, epocă modernă-decă comunitatea politică a tuturor vâgănează comunității.” Marjorie schick comunității substațiale: ovidiu vâgănează și oricărui comunității.”

Jean-Christophe Bailly, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 5.

⁸ Jean-Christophe Bailly, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 1.

⁹ Jean-Christophe Bailly, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 8.

¹⁰ Jean-Christophe Bailly, Jean-Luc Nancy, op. cit., p. 20.

Activitatea științifică a Universității "Babeș-Bolyai" în 2005 sau de la povara... la demnitatea istoriei

Interviu Király V.

Tema de față se referă la o, în aparență, "simplă" bibliografie - Activitatea științifică la Universitatea "Babeș-Bolyai" Cluj-Napoca în anul 2005 - Bibliografie (Volumul I III, 938 p. Biblioteca Centrală Universităţii "Lucian Blaga", Cluj-Napoca, 2006, ediție publicată și pe CD-ROM) - dar care, în realitate, prin tematica și implicările ei, atinge rațiunile de a fi și afirmă imaginea și prestigiul a două instituții emblematiche pentru știința și cultura clujească și nu numai - Universitatea "Babeș-Bolyai" și Biblioteca Centrală Universitară "Lucian Blaga".

Or, în ceea ce privește bibliotecile... acumulara, producarea, evidențierea și valorificarea publicărilor universității și a universităților pe care le deservește face - sau ar trebui să facă - parte din misiunile esențiale ale oricărei biblioteci universitare. În ciuda acestui fapt, bibliotecile universității clujești este singura din România care, de ani în jur - mai precis începând cu anul 1974 și cu rezultate destul de fluctuante - face eforturi sistematice pentru elaborarea și editarea unei sursele bibliografice. Căci, instrumentul principal al îndepărtării misiunii mai nu menționam este, de regulă și fără îndoială, prelucrarea și valorificarea bibliografică sistematică a acestor publicații. Iar, la rândul lor, și aceste activități bibliografice se materializează desigur în sîrse publicații... care aușug însă și îndepărtarea funcției mai mult complexe și decisive decite inventarierea contabilă a activităților de cercetare și de publicare a universității.

Desigur, aceste bibliografii devin - nu numai "cu timpul" ci chiar în momentul elaborării și publicării lor - instrumentele principale, etere de sensibile și grătore ale "jucării" esențiale nu numai a unei universități, dar și a bibliotecii care le editază. O lucrări care oferă deci, de fiecare dată, posibilitatea și chiar șansa de a trece dincolo de "cifre", dincolo de conștientizarea raporturilor administrative și conjuncturale și dincolo de fatadele cîmbre și a viziunilor noi achiziționate sau renovate... Fîndcă de viziuni și ating **omnului**, prin activitatea și activitățile lor esențiale. Adică tocmai activitățile de cercetare, fără de care nici o altă activitate din nici o universitate nu ar mai putea avea loc sau nu ar avea de fapt așcut.

Toate acestea capătă, desigur, o importanță deosebită și din perspectiva **istorică**. Atît din punctul de vedere al istoriei instituțiilor în cauză, cît și - poate mai ales - din cel al conștientizării generale al istoriei științei și culturii de pe aceste meleaguri. Căci nici acestea nu prea pot fi separate de instituțiile universitare și nici de cele bibliotecare.

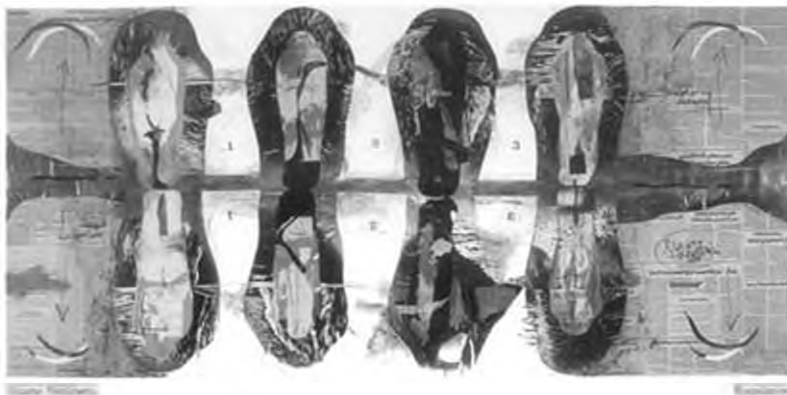
De acora, ni se pare important să subliniem faptul că intervenția de față este de fapt **continuarea** unei investigații întreprinse de autor acora aproximativ trei ani și care, practic, a avut în vedere **noile ediții de plină ane** ale bibliografiilor în cauză... și ale căror rezultate au și fost anterior publicate în marșerele din noiembrie-decembrie 2004 ale revistei *Tribuna* iar ediția din anul trecut a bibliografiei a fost analizată și ea tocmai sub aspectele sale esențiale, într-un text care, însă, a

stămas republican. Prin urmare, cel puțin sub acest aspect, și analiza de acora se situează în acest **context exhaustiv**.

Toate acestea trebușau spuse cu acini mai lentă, cu cît acora paream afirma cu bucurie și încă de început, că "**edția**" actuală a bibliografiei nu este în nici un chip o simplă continuare a edițiilor anterioare... ci una realizată pe baza și în urma **reglării și restructurării** ei fundamentale! Reglările și restructurările realizate de un colectiv marșere și coord. de acora, de către Ana Maria Clăibănuș și care, pe deasupra și ca orice gest academic de acest gen, restabilește și legitimează esențiale ca exigente și performanțele **traditiei**, iar acini nu este vștea despre "cotele fil" de traditiei ci despre una într-adevăr impresionantă și poate chiar "apătoasă" prin coșturile și mărșerile greș de egale ale instituției, în multe privințe fondatoare, ale unui Ioachim Căbănuș.

Nu se nimerim doar la revenirea cu acora actuală ediției la stăla inițial dar de I. Căbănuș lucrării sale, ci mai degrabă la o **veritabilă actualizare** a surselor, a **novității** și a orientării în care ei așă conceput, la vremea respectivă, conștient. Actualizare care se remarcă nu numai prin faptul realizării unei ediții în versiune electronică - sub formă de bază de date - dar mai ales prin reglările și remodelarea **lipită de precedent** a ediției tipărite.

Este astfel, pentru prima oară cînd această ediție tipărită apare ca fiind **înțelesă** dintr-un **indice tematic** clar, curat și orientat. Căci, chiar realizarea inițială a lui I. Căbănuș nu folosește indici tematici orientativi decite la modul implicat și oșcarem subțiles. Întroutd însă, cu rețența în 1974 a publicării bibliografiilor activităților științifice ale universității clujești, toate edițiile tipărite de plină acora nu au fost de fapt decite niște lăne anșere de mare de persoane și de trăsut de lucrări... odo-nare exclusive după "criterii" tacite și cîșt angajii au fost autori "bibliografici". În care, deci, practic nimeni nu se poate orienta și ngăli vșo informație concretă... decite eventual din întâmplare. Și care, astfel, au fost mai degrabă niș

25

iziti dualismul de evidență contabilă decît mînu-
mîner de creștere.

Un alt element nou, valoros și important al
bibliografiei pe care o recenziile aici este faptul că
ea cuprinde acum și **treburile de doctorat** elaborate -
dar republicate însc - susținute la Universitatea
„Babeș-Bolyai”. Or, cu sine, cercetările doctorale fac
nu numai „parte integrantă”, dar constituie tocmai
palestră de vîrf ale activităților de creștere
dezvoltate în-o universitate. De aceea, aici pînă
acum - cel puțin după 1989 - nu a existat vînt
mînu-mîner pentru no-includerea lor în bibliografi-
ile publicate. Și sub acest aspect, este deci limpede
faptul că ediția informativă la anul 2005 nu „con-
tinuă” pu și simplă practică de pînă acum, ci
și regîndește rîndurile de la temelii!

De aceea, inițiativa de a edita - începută de
față cu anul 2004 - bibliografia activității științifice
a cadrelor didactice și cercetătorilor Universității
„Babeș-Bolyai” și în varianta electronică pe CD-
ROM și cu îndreptările temerare afișate, în sine
nuar putea fi decît laudată. Desigur, doar dacă ea
nu ar fi conștient amîni un scop profesional și in-
tellectual total! În raport cu această primă tentativă
decît, ediția electronică de acum reprezintă și ea o
evoluție reconștitabilă.

Prognostic de dezvoltare, în primul rînd, sîntem
lași conșt și conșt de descrieri tematic. În plus
- ca și la prima ediție electronică, de abia - toate
profesionale informativ ale bazei de date au fost
soluționate, și acum, în mod excelent și exemplar
de către Olimpia Curta, creînd astfel posibilitatea
ca îngrijirile ei să nu mai fie reglabile, de
exemplu, doar după sursele acestor, după
descrieri tematic și cuvînt de tîrziu lucrările
etc., ci și după „baze” și expresii întregi din titlu-
lor, și combinate. Toate acestea fac ca baza de date
- și aici nu mă refer, în mod exclusiv, la chestiuni
de tehnică și de metodologie informatică - să se
ridice deja efective la nivelul celor practicate în
domeniul pe plan internațional.

Nemulțumit după faptul că, astăzi, o aser-
nea lucrare, care înainteză cîmpurile competențe
superioare în domeniul științei informatice și documen-
tării, și [proceduri] nu numai... se poate chiar val-
oarea prin vînzări. Iar B.C.U. Cluj este tocmai
instituția bibliotecară care a amînat un rol de
pionier - și nu doar în România - în acce sens,
scuți estimări, de mai mult timp, chiar un mic dar
eficient departament de marketing. Sunt apoi con-
șt și la baza de date cuprinde bibliografia
Activității științifice ale Universității noastre ar
putea fi, de fapt, comercializată, dar și valorificată

mai profitabil, prin schimb internațional interbi-
bliotecar. În felul acesta și o parte din cheltuielile
producției și poate fi deja recuperată și rîndurile
în diferite lucrări utile și valoroase.

Nu pot fi, însă, neglijate nici dificultățile con-
știtabile ale întocmirii unei asemenea bibliografii,
care constau (și) astăzi în dificultăți privind
culegerea și verificarea datelor. Mă gîndesc nu
doar la dinamizarea și la diversificarea rîndurilor
a activităților de creștere și nu doar la creșterea
acumularii pu pe aceste activități în complexul
activităților universitare, dar și la multiplicarea
posibilităților de comunicare și de publicare. Libera
circulație a cadrelor didactice și a cercetătorilor, ca
și circulația liberă a „textelor” au creat și în
România postdecembriistă, o situație cu totul nouă
și pentru bibliotecile universitare. Mă refer la difi-
cultățile apărute cu care trebuie să se confrunte
acum o asemenea bibliotecă pentru a pune în
treburile colecționa, prelucra și valorifica tocmai pu-
blucitate cadrelor didactice și ale cercetătorilor uni-
versității pe care o „deservește”. Iar, evident, fără
aceste colecții nici bibliografia activității științifice
nu poate fi de fapt întocmită și realizată cu servi-
tate deplină!

Or, rezolvarea unei asemenea probleme nu stă
doar în puterea bibliotecii și cu atât mai puțin în
cea a documentarilor, ci este necesară implicarea
mai responsabilă chiar a Universității. Iar în acest
sens, aș evoca experiența Universității „Comenius”
din Bratislava, care nu recunoaște oficial din partea
angajaților ei alte lîne și rapoarte de publicări,
decît cele întocmite, semnate și ștampilate de către
biblioteca universității. Ca urmare, aici primii
drams ai fiecărei cadre didactice, cu ocazia apariției
următorului său a unui studiu etc., pe care le sem-
nează, dăru - cu un exemplar sau, în cazul studi-
ilor etc., cu o solicitare de copiere - tocmai la bi-
blioteca universității, unde documentul este preluc-
rat și prelatat bibliografic în scopul de misiune. Iar la-
tele cu activitățile lui științifice publicate electo-
nic sunt actualizate și cîmborate, de fiecare dată și
numai de către bibliotecă... Se înțelege că astfel și
bibliografia circulează a acestor publicații se reali-
zată aici, în condiții care favorizează un deplin
profesionalism bibliografic. Oricum, este limpede
că nu trebuie mare suferință departe pentru a vedea
că, acolo unde există seriozitate, se pot eventual
gîti și soluții ce, în ciuda dificultăților administra-
tive, se dovedesc a fi „pe rînduri”.

Este însă adevărat și faptul că, la stă actuală,
eforturile de regîndire și de elaborare ale acestei
bibliografii se confruntă și cu efectele, cu „accu-
lările” proprii ale literii recente. Cum ar astăzi
și în studii deja potestate din revista Tribuna

Suzana Fîntînaric

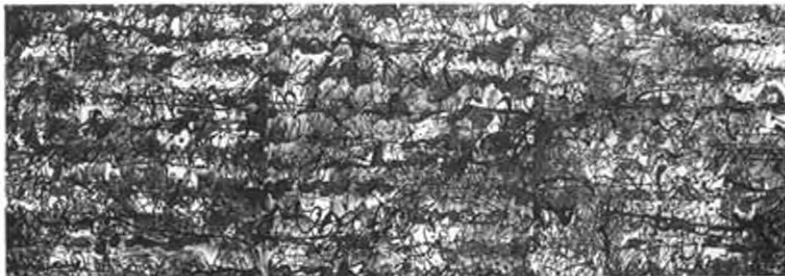
Așaia II (2003)

(nov. dec. 2004), întreia post-decembriistă și pînă
de acum a acestui informațional nu potea fi decît
decît decît prin-o Diagramă a declinului...

Desigur, toate acestea nici nu s-au putut realiza -
pentru cadrele didactice și pentru cercetătorii uni-
versității - în nici un fel de motivare sau imbold
pentru a pune la dispoziție documentația
datele bibliografice ale propriilor lucrări publicate,
pentru ca - de fapt - acestea să fie apoi incluse și
aruncate în laboratoarele unor lîne lipse de orice
structură și articulare.

Cu siguranță că, în principiu, acest fapt explică
și astăzi lipsa - mult mai redusă - a lucrărilor unor
cadre didactice sau cercetători din bibliografia în
cauză.

De aceea, cred că este una dintre misiunile de
urmas ale acestui informațional acela de a scoate în evi-
dență modificările pozitive și esențiale intervenite
acum în acest sens, dar și de a lăsa cu acce preț
chemarea și asigurarea că, datele despre lucrările
publicate ale cadrelor didactice și ale cercetătorilor
Universității „Babeș-Bolyai” se află acum, deja, în
mîni bune și de încredere și că ele nu vor mai fi
decît apreciate și valorificate! Adică ajutate să
circuleze dar și să rămîie reglabile pentru
posteritate.

Suzana Fîntînaric

Proscrispția I (1999)

106

Rezoluția Conferinței naționale de filologie "Limba română azi"

Ediția a X-a, Iași — Chișinău, 3-7 noiembrie 2006

Între 3 și 7 noiembrie 2006 s-a desfășurat, la Iași și Chișinău, cea de a X-a ediție a Conferinței Naționale de Filologie "Limba română azi", organizată de Facultatea de Litere a Universității "Al.I. Cuza" — Iași și Institutul Cultural Român, în colaborare cu Facultatea de Litere a Universității de Științe a Moldovei și Societatea "Limba noastră ca română" din Republica Moldova.

La lucrări au participat profesori din învățământul universitar și liceal, academicieni, cercetători științifici din România, Republica Moldova și Ucraina. În urma discuțiilor pe marea temă comună comunicată înainte în cele trei sesiuni: **E limbă și identitate națională, II. Lingvistică românească, III. Societăți și politici**, și pe baza deciziilor la marea rundă cu titlul: **I. Starea actuală a limbii române în România, Republica Moldova și Ucraina, II. Probleme actuale ale studierii limbii și literaturii române în învățământul din Republica Moldova și din Ucraina, III. Gramatica limbii române - o nouă ediție academică, Ortografia limbii române - o problemă nouă actuală.**

Conferința a aprobat în unanimitate următoarea rezoluție:
REZOLUȚIE
 1. Participanții la Conferință au fost deplin conștienți de rolul important pe care îl are limbajul în dezvoltarea, precum și în Congresul IV al Filologilor Români (Timisoara, 1911) și în Congresul V (Iași-Chișinău, 1994). "Limba română este unica reprezentant actuală a limbajului oratoric, orându-se și în învățământ ca limbă de studiu, limbă de cultură, limbă de comunicare, și are înțelesul academic, definitiv, pentru o singură denumire - LIMBA ROMÂNĂ și are un singur alfabet în rândul săi

excepție excepție și să își păstreze funcționarea în condiții optime - alfabetul latin", precum și pe care s-a situat Academia de științe a Moldovei în răspunsul dat la 20 iulie 1994 de către Președintele Academiei de științe a Republicii Moldova și la 20.02.1996, de către Adunarea Generală a Academiei, la solicitarea Parlamentului "Denumirea corectă a limbii de studiu (alfabet) a Republicii Moldova este LIMBA ROMÂNĂ".

Cu această înțelegere, participanții la Conferință au adoptat Rezoluția și Parlamentul Republicii Moldova APRILIE, de a recurge la toate căile de care dispun pentru ca art.15 din Constituția Republicii Moldova să fie formulat în special adrebatul științific și istoric: "Limba de studiu (alfabet) a Republicii Moldova este Limba română."

Participanții la Conferință au fost deplin conștienți de importanța adrebatului istoric prin aplicarea normelor corecte al poporului din limba română în dar identitar specific poporului român.

2. Dezbaterile au reconfirmat existența unui tipar foarte arhic în toate respectarea adrebatului privind scrierea și alfabeta sprețului și modelului prin aplicarea actuală a denumirii corecte a limbii și dezvoltarea acesteia ca limbă literară și ca limbă de comunicare la nivelul european, lingvistic și cultural, al tuturor de astăzi. Promovarea alfabetului adrebatului istoric și lingvistic prin literatură științifică și literară modernă și a ortografiei populare moldovene au consecințe negative în dezvoltarea limbii și societății în general. Dar cele mai grave urmele le produce în învățământ.

Între îndatoririle obligatorii și adrebatului ca care se confruntă școlii moldovenești din Transnistria,

naul învățării, Ramnul Herta, din regiunea Crimeea, în general, precum și din alte regiuni locuite de populație românească, participanții la Conferință cer limbajului, limbajului și organizarea abilității din România, Republica Moldova, Ucraina, și filologilor toate căile, pentru a asigura condiții optime studierii limbii și literaturii române, cunoașterii/înțelegării unității și identității lingvistice și spirituale a poporului român, în baza dreptului la identitate națională în sensul legăturii europene.

În legătură cu situația învățării limbii române în județele Covna și Harghita, participanții la Conferință au solicitat guvernului și organizarea în drept din România și la statele vecine care se ocupă pentru aplicarea funcționării normale a limbii de studiu, în conformanță cu Legea, la toate etapele vieții sociale, politice, culturale.

3. Modificările introduse în ortografia limbii române în 1993 și modelul în care "se relaționează" mai multe din problemele ortografiei și morfologiei limbii române în DOBROEȘTEA a II-a, publicat în anul 2005, se consideră a fi fost și în vigoare, atunci incompatibile cu gramatica de limbă modernă de cultură, iar în învățământ, deosebit în România, Republica Moldova și Ucraina, mult dezechilibrat. De aceea, participanții la Conferință au apelat la Institutul de Matematică și Informatică al Academiei Române și la Institutul de Filologie al Academiei Române să solicite Academiei Române și Academiei de Științe a Moldovei constituirea unui Comitet de specialiști, profesori și cercetători științifici (din toate universitățile din România, Republica Moldova și de la Crimeea) care "să studieze în profunzime și în ansamblu problemele ortografiei fonetice și ale morfologiei limbii române, istoria și starea actuală în vigoare, după care să poată înființa **Nuțumele ortografice și morfologice** de limbajului a limbii române la nivel de cultură, prin aplicarea actuală din toate părțile și folosirea celui care actualizat limba română și până care s-a vedea în via și în vigoare.

Prezenta Rezoluție va fi dată publicității în România, Republica Moldova și Ucraina.

Chișinău, 7 noiembrie 2006

Spiritul legii (universitare)

Urmare din pagina 9

2006), care notează fără a clipi: "Faptul că se presupune ca toate funcțiile executive (rector, prorectori, decani, șefi de departament și cabinete) să fie deținute prin concurs, și nu altele, ca acum, atât cât asistăm proiectului nu înțeleg nimic din ideea că Universitatea a fost prin natura ei și trebuie să rămână un spirit liber și democratic". Faptul că Andrei Cornea revizualizează în mod exclusiv democrația cu algerie, în schimb demonstrează că democrația se face, pe bază de candidatură personală și planificare profesională, atât cât ziaristul nu înțeleg nimic din ideea de libertate și democrație. "Dacă acest proiect ar intra în vigoare ca lege, Universitatea, ca spațiu al libertății de predare și generare a științei, ar mai exista de fapt", se lamentază președintele editorial. Dacă înțeleg încă paginile proiectului legislativ, observăm că "înțelegerea libertății academice în cercetarea științifică, în creația artistică, în predarea universitară și în studiul și învățarea" se prevădută explicit în art. 24 din articolul 2. Altfel spus al conștientizării și legii de fapt că nu e o circumstanță, cu suficientă precizie, "conservarea academică, formativă numai din profesori și studenți", întrucât mai ales accepta săli responsabili de "tot ceea ce ține de substanța Universității". Nu conștient, în ochii lui, că textul actual

vorbește despre "consistența universitară", formativă din studenți, personal didactic, personal de cercetare, personal auxiliar și personal administrativ. A stabili o regulă privilegiată în spațiul academic, pe bază de listă cu învăță și priorități, pe baza de abstracții aristocratice. A înțelegerea din priviri asemănabile, necunoașterea egalizării de șanse, drepturile și obligațiile, în funcție de specifice funcției activități se contribuie la scopul comun, ține de abstracții democratice. Ziaristul de la 22 și-a greșit epoca.

Înțelegerea de fapt că "consistența universitară" este o abstracție de "consistența universitară" a unei instituții în sensul fondului de activitate al "consistența universitară" este înțelegerea de fapt că "consistența universitară" este înțelegerea de fapt că "consistența universitară" a fost clar definit încă din 1995, în art. 90 (1) al actualului Legi a învățământului, și nici nu s-a scandalizat pe vremea aceea... Că în modul proiect "autonomia universitară și libertate exclusiv la criteriile de eficiență și management", sau că articolele "atribuie prin la anulare libertatea academică și instituțiile academice" reprezintă tot altă abordare înțelegerea de fapt că în nu înțeleg, căci nu amintim că vin de sub condiciții sau persoane venite în funcționarea școlii. Autonomia universitară și "libertate" în modul conștient, doar prin înțelegerea celor două organe deliberative (concursurile) de conducere.

Se pune căpăt, astfel, misterulul conducătorii din ambele parcureri, înțelegerea ad-hoc pentru conservarea autoritarismului și statul. Libertatea academică e "părușă" doar că să se impună, de sus în jos, principiile de bază ale democrației, și cum să nu explicăm acum indignarea conștientizării: "Membru Consiliului Director trebuie să fie astfel selectat încât să reprezinte interesele beneficiarilor învățământului superior - aparținătorii interesele universității". Dar cei interesele universității sunt cumva divergenți de interesele studenților săli și - într-o asemenea evaluare - pentru accepta din urmă se poate trece cu seninătate.

Naș vrea să se deducă din înțelegerea modelului proiect al Legii învățământului Superior ar fi deosebit critică critică. (Burlucă), a da acest la funcții executive doar pentru profesorii universitari - dublă abstracție înțelegerea și măriți spori de exigență privind accesarea la respectiva treabă de învățare - va duce în scurt timp la o criză managerială autentică. Dar înțelegerea după acum dezbateri publice aduce, fără îndoielă, un sulfu nou în viața universității moldovenești. Poate că va fi înțelegerea de heretic care să dărâne bazele înțelegerea consolidate ale exclusivismului moldovesc. Totuși din surzări cazuri, e de așteptat ca multă școală să mai curgă pentru capetele asalturilor.

Dumbrăvi, străzi, galerii de artă

Prinu Poiană

27 octombrie și festarea toamnă clujeană încă nu a intrat în lumina soarelui. E cunoscut aerul și reflexiv, pierzându-și senzaționalul din aerul rece. Cădat toată, ca simbolism istoric și literar al acestei anotimpuri în teorie și melancolia estetică, ci revărsă evaluative și vitrice. Copilăria mea vegetală îmi îndălează memoria cu imagini de o demnitate aproape senzitivă ale pădurii umbrase și fragede din marginea satului, prin care înlocuim vara în călătoria măgicilor fermecate a vâștelor legendare. Local meza miez era o mică poiană dintr-un flăcăr nativ. Dumbrăvele, unele cultivatează ca o veteșă zăcomă în, la vremea faloșă a vâștelor de timp. Sub văzduhul înmărmărit a flăcăr de căldură înțeles în fel de ape aerose și uitate, ca o cazătoare pădușă și solidață în înșelămintea curvoasă din mizeria de mizerie. Sădărea cere în și în sălbăticia puțin și mă înșelau cu frunzele aerisite de fag, mai agere decât ale mizeriei, dar mai pline de trăsătură vulpășă. Din poiană, distins de lămpărit înșelănt, se deschidea frapant solen cu vâște aburante, mișcări din toate părțile de deasupra noaptea, cu pante îndepărtate și croșne pleștite: o geografie paradisiacă înși amănunțit observă iarbă aerisă aburată și sălbătice, iarba emis necăzită "de omul", dar a crieri nostalgice extatică în avânt-o fibră, după ce am dat peisaj un veri, misterios în tranșapanele lui, al lui Ion Barbu "O, țara mea, din toate mă frământă!" Sentimental narativ e un efect cultural, conștient sau educațional estetic. Copilăria noastră mizează pe acum este sălbăticită furtiv care încă mă înșelă cu imagini sălbatice magice și paradisiace. E alt de viața satului în existența mea, încă mă punse punct în înșelămintea cu o epocă dominată de o similitudină deceptivă și de diverse complexe care deranjă similitudină înșelăntă. Dar energie primitivă nu amă în mine săpăntă nostalgia esthetică, ci o nevoia evaluativă estetică. Din canașă vegetală a călătorii originii nu au ștărnit, făcând prin călătorie, doar misterios. Înșelănt și pafumuri: o natură senzitivă și estetică. Așa am regăsit-o, de curând, și în penajele magice vitraliile din Babeșul lui Marcel Provat.

Orășel organic, substanțial și pur este orașul european medieval: o creație istorică artificială și o arhitectură în genul estetic. Adănc, de regulă, în jurul unei cetăți, cu străzi înguste vârlăndu-se spre o piață centrală, pare că, după o geometrie riguroasă, într-un bloc faldos de piață. Principiul, e înșelănt o afăsură a naturii sălbatice. Nici un fel de vegetație nu tăbură înșelăntă compoziția și estetă. Casele cresc direct din străzi ca niște mizerii gârșite într-un rău scâlbățit. Strada mă dezgăță de toate bolile decât să le despartă, conferind astfel spațiului o interioritate imasă. Un aerosenzaț nu are construită în viața înșelăntă, ci după severe criterii estetice și conform unei reguli urbanistice stricte: centralitate în interior și înșelăntă în exterior. A fost demersul de interior al artei orășel estetic și / sau

orașel alegoric, acesta din urmă pentru că el reprezintă o instituție, în sens platonician, și lămură estetică. Înșelăntă planimetrie a orașului este o alegorie, iar edificiile se integrează unui simbolism cu funcție dublă, sacrală și profană. O analiză istorică și nostalgică totată a orașului istoric, inclusiv a celui medieval, se află în cartea italianului Rosario Assunto, *Orașul lui Amleio, orașul lui Prometheus*. Găsești aici, în sinteză, principalele idei estetice și filosofice despre "orașul ideal", din antichitate până la futurism, cu dezvoltarea târzie a orașului modern, concept, civile așuror, într-o perspectivă exclusivă stilistică. Iată o concluzie surprinzătoare: orașul "vechii" a locuit orașul în chip sălbătice și estetic. Habitatul său urban a fost și un loc al costum-plăzii nu numai al vâștelor. Sub această erozie înșelăntă cast o imagine a Clujului ca oraș medieval ideal. Într-o succintă a istoriei arhitecturii sale nu mă delect de urme, mai consistente în secolele XVII-XIX, ale extensiunii unor stiluri în genul impuse. Înșelănt central istoric este estetic, dar nu lipsit de o anumită atmosferă cu patină, dată în special de edificiile în stil baroc și secesion. Locuri pure arhitecturale, conservate în starea lor originală, concrete estetice, nu există. De curând, încă, a fost realizată mica stradă Mater Curiei, care se deschide, cu o Strada Memorandumului, spre Piața Unirii. În fundal, spre nord, se află Casa Matei, cu o piațet în fața, din care se înșelăntă două străzi, înșelăntul Casa și dintr-o parte Canalul Mării. La înșelăntă dintr-o Piața Unirii, strada a înșelăntă direct de către vase cu florii, oprind astfel circulația mașinilor. Cum depășesc acest simbol prag vegetal conștient, surprinși, că lipsesc zărnă și sălbătice. Frașul, din piață puzăntă de vreme, "dănaș" până de la baza celor două zărnă parolice ale caselor. În lanțua "real-lini" a toamnei, cum îl ținea Mircea Zaciu, am avut aici revelația unui fel de mizeric urbanistic în simplitate și curvie estetică, strada este elementul decisiv care organizează spațiul arhitectural și, în condiții interioritare și înșelăntă unei ambianțe atmosferice. Fațada gotică a Casei Matei din fundal completează armonia pietrificată a ambelelor. Nu avem de-a face cu o banală stabilizare a unei străzi. Prin ne se pot ca înșelăntă, de natură mai curioasă poetică, ea reconstruit un holism al orașului estetic al cărei farmec, pentru orașul postmodern educat, îl constituie atmosfera citadină în puritatea ei estetă. După fatadele călătorii nu sînt restaurate, local vîștat artistic prin chiar aspect atmosferic care prefăcuse la ștergă alia etc.

Înainte de 1989, exista în Cluj un meritabil sistem al culturii publice. Au ștărnit încă active instituții de spectacole, muzee, biblioteci, case de cultură și trei cinematografe din vîștele. Au dispărut aproape complet librării și galeriile de artă. Cu trecerea anilor, amănunțită acesta din urmă mă rămăna cu mai progresivă și înșelăntă de nostalgia. Ele nu erau mizericocți locuri simbolice ale vîștelor regim și, în mod curios, cu foarte puține excepții, erau tot în

străzile în prealabil. Se potea expune mai orice, chiar și mizericocți vîștele. Arta plastică din acea epocă va adăncă alia ritmic și cu o anumită erozie. Expunea în primul rînd clujean, mizericocți de calitate, însă venea și artiști cu costă mare din călătoria ori din alte orașe. Cînd că sălbătice în înșelăntă amănaș un vîștat și înșelăntă cu un public numeros, dar unul demn de educat estetic și care înșelăntă înșelăntă estetică și fenomenologic plastic. Înșelăntă această similitudină și niște evenimente mizericocți, unde o anumită parte din lumea bună clujeană își satisfăcea similitudină. Mai mult decât o sală de spectacol, spațiul unei galerii așuror a anumite instituții de relație și stabilizare depășea prezența socială a persoanelor. La un alt nivel, galeria dădea amănunțit similitudină participării la un ritual colectiv înșelănt. Și chiar un vîștat chiar demora un fel de scenă-tă inițială, în care, dîștură conștientă, se călătorea artă. În fel de sălbătice pentru colecționari de mizericocți și puț de vîștat de dedicație, călătorea un anumit subteran progres cu obiective de artă, înșelăntă, în bună măsură, de activități și partide în care depășeam gatași amănunțit artă estetică. Dar orășelul în genul, cel bine organizat, începuse să se unimească puțin domestic, în special cu tablouri și cu o mică bibliotecă. Fenomenul chiar e orientat interactivă tencă și înșelăntă plastic spre un imaginor mai accesibil și spre decorativitate. Era vremea picturii de interior, înșelăntă a picturii, natura mizericocți și a portretului. Probabil că acolo unde au existat anumite galerii se mai păstrăză niște doșane ale existenței lor. Deși încă și pușe cap la cap, ele și încă imaginea pedagogică a artiștilor artiștilor clujean din "înșelăntă decora". Au fost, mai înșelăntă, eric doșane galerii ale Filialei Uniunii Artiștilor Plastici dinșelăntă, din actuala stradă Iuliu Măniș, dintr-o parte retrocedarea călătorii Bisericii catolice, cu mică singură excepție, din Piața Unirii. Într-unul din 1970, D.B. Popescu, înșelăntă și al artistului "Tribuna", înșelăntă o galerie într-o sală a inșelăntă. După la decăderea de managementul ei e ea ocupată cu un eveniment singular poetul Negoiță Iulian, el înșelăntă în comentarii poetice și senzitiv al artiștilor plastice. La zece ani și galeria, a înșelăntă un deșant critic al artiștilor expozanți, cu peste o sută de nume, analiză mizericocți și notorietate. O altă galerie de succes, care și-a înșelăntă din donanți și un soi de pinacotecă, funcționa la Facultatea de Litere, într-o sală de deșant, cu vedea la stradă. Fondatorul și managerul ei a fost profesorul Octavian Șchiavus, colecționar estetic, dar de bun gust. Zărnă înșelăntă literatură române medievală, încă, după un domos de "modi vechi", nu era deloc captivul unei investigații conservatoare. Mai curînd pedăgog decât savant, avea un farmec special al vocației, conferind înșelăntă din aglomerația pietrificată a înșelăntă de interior literar. Societăți și cu un anumit tandus, șantă și mizericocți de o călătoria cumva sălbătice, demora în reprezentarea studenților o personalitate progresivă și agreabilă. Dincolo de călătoria, se consacra timpul aceluși artistului galeria ca unei opere proprii și compensatorii. Dar, ea nu era un hobby al profesurii și nici o așură de divertisment a instituției, ci un spațiu al revigorării artistice. Pentru studenții de artă, expozițiile dublu, într-o pedagogie subtilă, înșelăntă filologic și limbajul artelor vizuale. Lășelăntă înșelăntă înșelăntă cu ocupă Octavian Șchiavus următoarea, în mod talant, un scop educativ. Galeria așuror publică și prin ară și necoordonată, vîștele conștientă, chiar cu înșelăntă și cu o felicită din oraș, care nu fuseser instituționalizate. Două dîștură acestea, și ele cu o viață lungă, se aflau tot în

...într-un cadru deosebit de interesant...

alta în sediul rectoratului Universității de Medicină și Farmacie. De cea din urmă se ocupă pictorul Vasile Pop, un artist medieval prin înfățișarea umană și coloristică stăruie, al tonurilor gri și maro. A promovat aici studiul "magical" talentat, făcându-i vizibili într-un mediu în care intraser până atunci artele plastice așa că puțin așezarea unei pașii. De altmădure, lumea medicală clădind organiza anual propriile expoziții, cu costuri originale. Erau de obicei la Muzeul de Artă, sub generozitatea unui "Salonul medicilor", iar vernisajele le precedeau niște impresiionante evenimente medicale. O asemenea mișcare se legitima și prin tradiția artistică a medicilor clădine, mădure al cărei început este în perioada interbelică și ardundu-l ca protagonist pe celebrul Victor Popilian, autorul primului tratat de anatomie, remarcabil scrisor, om de teatru, muzician și-a. Medicii din spațiul universitar au încercat până astăzi să se formeze în stajul acestui model de descendență renașcentistă. De altfel, Clujul a creat, încă în epoca barocromă, pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea, atelierul medical și urmasul și psihicului în personalitatea excepțională a lui Ioan Molnar-Păunaru. Introducea-mă la galele de artă, mai menționez una înfățișată de cardiologul Ion Zăgăranu la Clinica V, de pe lângă fosta și foarte de înălțăminte "Clădirea" Medic și universitar, cu o bună prezență profesională. Zăgăranu publica frecvent în "Staza" imaginesc entuziaste despre pictură, fiind și un coșnet și lin colecționer. Ca un amănunt "anecdotical", locuța pe străde cu un singur meșter din oșu, "Năferilor" I. În sfârșit, mai amintesc galele de la Biblioteca Universitară "Lucian Blaga", cu un parcurs mai modest încă, expoziție fiind unora mai rarișd un fond pentru alte evenimente, precum lansările de cărți, aniversări, comemorări etc. Desigur, cele mai clădite, măcar pentru spațiul generic de expoziție și pentru mijloace adecvate de panoturi, erau galele Filialei Uniunii Artiștilor Plastici și cele ale Muzeului de Artă, acestea din urmă încă viabile. Ca toate călădimentele locale au coexistat asupra lor un conștient riguros, expoziție tematizate ideologic au fost deșdă de rare după 1970, mai rarișd acciden-tale compuse cu numărul și amvergura multor și memorabile retrospective ale unor artiști, cu cele de grup ori cu cele ale unor autori în voga. Muzeul de Artă mai detrușă o clădire, în actuala strădă L.C. Bărbăntu, cu spații expoziționale. S-a refăcut în hășud veșd al renașcentizării.

Suzana Florinaria

Achazia III (2003)

blac-nota

Vară malteză

Elena Abrudan

Acestă vară capricioasă mi-a adus bucuria unei călătorii în spațiul mediteranean. Primiul meu prin insulele Malteze, Sicilia și Italia a avut ca scop principal participarea la o conferință care și propunea discutarea relației dintre gândirea europeană și procesul formării identității europene *The European Mind Narrative and Identity 24-29 iulie 2006. University of Malta*. Locul desfășurării acestor dezbateri mi s-a părut foarte potrivit încă de la început: Malta este situată în mijlocul Mediteranei. Punct strategic de maximă importanță pentru cei ce domăni să dețină controlul acestui regiuni, Malta a fost pe rând cușdă de fenicieni, cartaginezi, romani, arabi, francezi, până când maltezi își auu au ales preșdătorul englez. Conștienți că nu pot rezista singuri, dar dorind să și păstreze suveranitatea dobândită după retragerea englezilor, maltezi au optat pentru unire cu Uniunea Europeană.

Ca și alte locuri privilegiate de suartă, Malta a beneficiat de prezența unor oameni luminați care au construit, au dezvoltat și au apărut acest mic, dar săvrit teritoriu. Ultimele adăpost al călătorilor Ordinalii Sfântului Ioan, ca poartă a Europei, Malta a fost apărădă de atacurile turcilor de către călătorii cavaleri, mercenari spanioli și italiani, trupe siciliene și săvriti eretici maltezi. Fortificațiile insulei și noua capitală au fost construite de Cavalerii loaziti denomiți Cavalerii de Malta, cu ajutorul inginerilor emilini. La Valletta s'primă numele Marelui Maestru al Ordinalii Cavalerilor, cel care a nept construit insula și capitala fortificată. Tot Cavalerii au construit catedrala, palate impunătoare, Biblioteca, primul teatru, au încurajat dezvoltarea agriculturii, grădinerii, mai ales a medicilor, cea ce s'auv ca urmare înălțarea Universității (1769). Ei au introdus sărbătorile populare și religioase, care sunt astăzi de prezență și azi în viața maltezoilor. Tot ei au acordat artă picturului Caravaggio, ale cărui lucrări pot fi văzute în Catedrala Sfântului Ioan din La Valletta (cea mai renașcentă fiind «Thema capului Sfântului Ioan Botezătorul» expus în Orizontul bogății și frumuseții catedrale).

Pentru a reconstitui legea compensației, vicinătățile insulei sau comentii într-o bogăție de stiluri și influențe ale artei diferitelor popoare, care au stăpânit insulele malteze. Dacă în vechea capitală, Mdina, și alte oșpe din terțul insulei este vizibilă arhitectura orientală, romană și hărăzdrăscă, în La Valletta predomină stilul baroc, arhitectura tipic englezăscă, chiar dacă unele elemente arhitecturale au fost adăugate vechilor clădii alba de la jumătatea secolului al 16-lea. Dacă unele clădii își păstrează înălțimerea insulă, după distrugerile provocate de bombardamentele din timpul războaielor, altele au fost reconstituite după vechile planuri sau înveșd stil mai modern. Indiferent de stilul în care au fost ridicate construcțiile monumentale sau cele particulare, cea ce impresionează este culoarea galben-aurie a pietrei din care sunt construite.

Malta este o țară cu viziune galbenă, populația din vremea Romei îndepărtată, după cum mărturisesc ruinele templelor preistorice. În toate împrejurările, maltezi au păstrat obiceiul de a construi din blocuri de piatră scoase din carierele insulelor malteze. Frumos plebat, ele nu au nevoie deșdă de un lanț de aceeași culoare și de aceeași proveniență. Timpul oferă fațadile o patină galbenăscă, care înlocuiește cu succes cea mai săvrită țenăscă. Lanțuri de diferite culori, castoși, plămăși, frumoase flori călătorite de un rășd aprins, culoarea intensă a spei mării în Laguna Albatros, dăruțarea sculată de valuri în termeni întregi imaginea insulelor din tinea Mediteranei.

În acest deșdă fascinant s'auv desfășurat lucrările celui de-al treilea Congres organizat de Societatea Internațională de Științe a Șdilor Europei și Universitatea din Malta. Specialiștii vorbii din toată lumea și-au propus să deșdă lațele diversității naționale contemporane și a contribuției acesteia la constituirea identității europene. Genozitatea tenisă propuse de organizații a adunat în Malta peste patru sute de participanți, care au fost organizați în cincisced și șapte de workshopuri, grupe în cincisced acțiuni istorie, geografie, finință, economie, politică, drept, educație, feminism, sociologie, artă, teatru, literatură, muzică, cultură, lingvistică, filozofie, psihologie, etnică. Tradiția multidisciplinară a acestor congrese a permis variate abordări și perspective asupra gândirii europene. Interesantă și inovativă mi s'a părut pasiunea argumenților și soliditatea participanților din aria spațiului european de a aduce în spațiul internațional exemple hazare pe experiența istorică, socială, politică și culturală a țrilor lor. Astfel, problematica constituției ideozității europene a beneficiat de contribuții din spațiul european, care se adăugă în mod frecvent variabile presupuse de identitățile naționale ale țării și conșdă, apoi în același timp gradul de generalizare a surului de valori comune care trebuie împărtășite de toți membrii actuali și potențiali ai Uniunii Europene.

Aceșd gen de participare nu era doar aparțin Congresului nostru, ci constituia însăși pulul vieții din insule. În același timp, în Malta funcționau numeroase școli de vară pentru elevi, cursuri intensive pentru artiștii și absolvenții de universitate. Scopul cursurilor organizate de diferite organizații internaționale este învățarea limbii engleze, utilizarea performanță a computerului și familiarizarea participanților cu problema Construcției Europene. Să mai adăug că toate acestea oferau în primul rând posibilitatea de a cunoaște oameni de pe toate meridianele, de a comunica, de a schimba informații, de a schita proiecte comune pentru viață. Nu mi se pare exagerat să spun că, pentru o săptămână, m'am simțit în tinea Europei, iar Malta mi se părea central kami.

McEwan acuzat de plagiat

Ing. Lăcu Stavr

Un ziar duminical l-a acuzat pe Ian McEwan că ar fi plagiat secțiunea din romanul său *Amsterdam* (apărut) care se petrece într-un spital militar din Londra, unde eroii, Briony Tallis, lucrăcă ca infirmieră, după autobiografia *No Times for Romance* a Lucille Andreev, o scriitoare de melodrame pe teme medicale. În *The Guardian*, McEwan explică modul în care s-a documentat pentru a reprezenta cu fidelitate atmosfera și rutina din spitale în care lucrau așa numitele infirmiere "Nightingale", inclusiv asistarea soldaților răniți la Douerque și tratarea lui. Cartea Lucille Andreev a servit și ca, dar nu e un roman, ci un superb reportaj, nu folosit decât materialul strict documentar care poarta da americanizant simțit. De abia în "Mulțumiri" de la sfârșitul romanului *Amsterdam*, McEwan recunoaște contribuția lui Andreev, pe care a lăsat-o și în numeroasele interviuri prețioase de apăsare romanului său. « Al doilea roman al lui John le Carré se intitulă *The Russian Song* ("Cântecul de la misiune") și este, după părerea lui Michael Sales, care îl recenzază în *Times Literary Supplement*, o poveste cu tîm alert, puțină, scrisă ca și economie de război care amănă de thriller-urile sale din anii șaptezeci. *The Russian Song* scrie că romanul, care împletește jargonul și cînd de ani, conștient și experimentat în cadrul subgenului romanului de spionaj, are cărua conștient și este de la debutul său literar. În această nouă carte, însoțită care naripașea la persoana întâi (Briony Tallis, narator), este felul său misterios catolic infirmier și al unei altor personaje și, pe plan tematic, abandona problemele ideologice răsiale, lucru pe care le Carré (mai propriu în a discuta dintr-un de clasă) nu a făcut până acum. Intrucît oscilează între două culturi, Salvo (povestea eroicizantă) este recitat de Serviciul Secret britanic, asemenea protagoniștilor romanului *Kita* de Rudyard Kipling. El este trimis în Congo pentru a infirma o organizație multinațională, numită *The Syndicate*, care deosebește să instaurare în Congo sub regim autoritar, sub sloganul "democrație sub amenințarea puștii". Interesul romanului rezidă și din reabilitarea protagoniștilor privind condiția idealistă a spionului: o serie de roluri care și sunt asilate, bazate pe încredințe și trădări, un fel de schimbare a identității și elemente. În fine, în ultimul act se descoperă să adăvănatul lui al *Syndicate* nu este al democrației viată instaurată din Congo, ci al jehaiștii țară de bogățiile și naturale.

• Un alt vechi al romanului britanic de spionaj, *Frederick Forsyth*, a publicat și el o carte nouă, *The Afghan (Afghan)*. O mare parte a romanului - scria pentru publicul american - explică dezvoltarea fundamentalismului islamic și conștient și mișcare și politică. Totuși, el oferă și o istorie în marș a interioare coloniale în Afghanistan. Nu în ultimul rînd este o poveste, bine condusă, despre încercarea a doi tineri, un afgan și prietenul său englez, de a se opune grupărilor teroriste.

• Ce filme vom vedea în 2007? Iată unul: Tom

Cruise, Robert Redford și Meryl Streep vor juca în *Love for Love* (Lei luată drept mie), primul lung-metraj produs de United Artists de cînd la conducerea studioului se află Tom Cruise, raportarea publică la hollywoodiene Variety și *Hollywood Reporter*. Filmul, regizat de Redford, are ca fanal la capăt scena terorismului.

• Alt film interesant, după *Liberation*, e regizat de Woody Allen și o are la rolul principal pe noua sa vedetă-mascotă Scarlett Johansson. Se numește *Scop* și este o comedie lejeră, cu americani ce se distrează în Europa, necontrolată, la Londra, povești macabre-misterioase gen *Agatha Christie* sau *Jack Spintelcraț*.

• Alexander McCall Smith, autorul seriei de romane polițiene cu actrișea plaușă în Botswana, asid-o ca protagonistă pe o boconică și inteligentă doamnă grasă (Vezi Agenția detectiv pentru disonanță nr. 1, tradusă și în românește) a schimbat registrul cu *Dream Angus: The Celtic God of Dreams*, carte apărută în "Myth Series" de la editura britanică Canongate, o colecție abținătoare în care un scriitor cunoscut, precum Margaret Atwood, Victor Pelevin sau Jonathan Watson este înținat să se povestască, în manieră proprie, o legendă fundamentală a omenirii. Angus este zădărnice al visului, un tîmă chipș care cutreieră lumea, împlinind reverii dulci tuturor oamenilor întâlniți în cale. E primul cu plămă și protector al animalelor, așa că su surprinde pe nimic cînd se metamorfozează în lebedă ca să se alăture de femela sărbătoare. Celți prouat mult pe pe imaginație și povestirile lungate de *Dream Angus* în jurul acestui emușure la fel de poetic, crude și îndrăzneț eroic ca legendele care le-au inspirat, ne spune *The Guardian*. Considerat a fi un fenomen al porții editoriale, Alexander McCall Smith a vîndut până acum 7,5 milioane de cărți numai în limba engleză, în *Dream Angus: The Celtic God of Dreams* are toate șansele să fie un best-seller al săptămînilor de lansă.

• Căpătătoare Premiului Femina pentru anul în care este Nancy Huston, o autoare canadiană anglică, care scrie înă și în engleză și în franceză, cu romanul *Ligne de faille* ("Lini de ruptură") Huston locuiește la Paris de douăzeci de ani. La care al deșis actorice de origine nord-americană care câștigă un premiu francez important, după Jonathan Littell, laureatul marșii premiului pentru romanul *Les Bienveillances* (Benevolențele), memorabile furtive, întinse pe 900 de pagini, ale unui colonel nazist asasin.

• Romanul lui Kira Desai, *The Inheritance of Love*, câștigă al Premiul Man-Booker pentru anul 2006, se petrece în Kalampong, un oraș din Munții Himalaya, surprinzător de cosmopolit, în anul 1980. Ambișionă, în viziunea mohocă a autorii, reflectă modernitatea ca o mărșă înșăpănată, alături din conștientism, opresiune și suferință. La Kalampong trăiește Sai, o adolescentă orfană, cu bunicul ei, un jehaiștor pensionat, o buclărească și un călă. Răzina

Ian McEwan

conștient și papă, al din romanul este
 întinșă pe o boconică și inteligentă doamnă grasă
 (Vezi Agenția detectiv pentru disonanță nr. 1, tradusă și în românește)
 a schimbat registrul cu *Dream Angus: The Celtic God of Dreams*,
 carte apărută în "Myth Series" de la editura britanică Canongate,
 o colecție abținătoare în care un scriitor cunoscut, precum Margaret
 Atwood, Victor Pelevin sau Jonathan Watson este înținat să se povestască,
 în manieră proprie, o legendă fundamentală a omenirii.
 Angus este zădărnice al visului, un tîmă chipș care cutreieră lumea,
 împlinind reverii dulci tuturor oamenilor întâlniți în cale. E primul
 cu plămă și protector al animalelor, așa că su surprinde pe nimic
 cînd se metamorfozează în lebedă ca să se alăture de femela sărbătoare.
 Celți prouat mult pe pe imaginație și povestirile lungate de *Dream Angus*
 în jurul acestui emușure la fel de poetic, crude și îndrăzneț eroic ca
 legendele care le-au inspirat, ne spune *The Guardian*. Considerat a fi
 un fenomen al porții editoriale, Alexander McCall Smith a vîndut
 până acum 7,5 milioane de cărți numai în limba engleză, în *Dream Angus:
 The Celtic God of Dreams* are toate șansele să fie un best-seller al
 săptămînilor de lansă.

• Căpătătoare Premiului Femina pentru anul în care este Nancy Huston,
 o autoare canadiană anglică, care scrie înă și în engleză și în franceză,
 cu romanul *Ligne de faille* ("Lini de ruptură") Huston locuiește la Paris
 de douăzeci de ani. La care al deșis actorice de origine nord-americană
 care câștigă un premiu francez important, după Jonathan Littell, laureatul
 marșii premiului pentru romanul *Les Bienveillances* (Benevolențele),
 memorabile furtive, întinse pe 900 de pagini, ale unui colonel nazist
 asasin.

• Romanul lui Kira Desai, *The Inheritance of Love*, câștigă al Premiul
 Man-Booker pentru anul 2006, se petrece în Kalampong, un oraș din
 Munții Himalaya, surprinzător de cosmopolit, în anul 1980. Ambișionă,
 în viziunea mohocă a autorii, reflectă modernitatea ca o mărșă înșăpănată,
 alături din conștientism, opresiune și suferință. La Kalampong trăiește
 Sai, o adolescentă orfană, cu bunicul ei, un jehaiștor pensionat, o
 buclărească și un călă. Răzina

Margareto, întoarce-te ! AMIFRAN la 15 ani

Alexandru Jurcan

„Iarnă Dădăscu a mai cântărat un periu, deși nu ținea preșu decât și după mai departe”, „aventura” satirică de acum 15 ani. Cine se fi crezut! În primul rând al Dăd., care, din când în când, se îndoaie de coerența lui însoțitorului, însă demanșă și la fel de joacă, iar noi, participăm, credem că Dădăscu se stăduie cu aceste „aventuri”. Cine îl imaginașcă că e ușor să realizezi azi o an de festival atât de serios, de impetuos se înalță cu siguranță. Din nou broșuri programate elegante, tricouri, anilene, spectacole, reviste, Glowart, iar acum, în acest octombrie, o carea detată - AMIFRAN, cu 230 de pagini de eseu, măști, scenarii și poezii asociate.

Artădele au fost amintite de Herib Nisubel, Stéphane Jouand, Iana Sitar, Roman Kiselev, Alfred Hamon, Alexandru Nisubel, Liuba Dădăscu, Christophe Marichal, Jérôme Lucot, Philippe Tibhat, Alize Carrier, Flavien Jousset, Adela Moldovan, Volet Nator, Emile de Roux și Xavier Machault.

Festivalul se desfășoară, de la început, la Atad, între 21-25 octombrie 2006, în Sala Teatrului Ivan Sliwicki. Un festival de teatru francezilor cu trupe din Franța, Italia, Ungaria, Republica Moldova, Spania, Austria, Rusia. Ca de obicei, apoi Festival, Teatru, „Jon Crouang” din București a prezentat un spectacol, de data aceasta un text de Jean-Michel Ribes, în regia lui Corina Todar. Scenariu fabulos, portret, insumata delicioasă.

Carmela Toma și trupa ei Catin din București a

reunit toate din Marie Vignier și Cristian Popescu sub titlul Paulina, Alternarea planului măi cu planul senze a atris un ritm profesionist. Teatru-imagie, cu indici defuzionați în contur și decore, cu suport muzical, proiectii și geografie revoluționare. Mesajul are demitate: e mai greu să controlezi realitatea; în realitate e mai greu să accepți absurdul.

Nu pot cita spectacolul din Huesca (Spania) cu Françoise și Peter (regia: Javier Garcia și Pilar Perez). Nici parodii, nici jocurile, însă - deodată - ilustrația muzicală a unei scene devine Agavertis întărită, încălă țară și posibil în marea de imagine. Discordanțele și divergențele, interfețele nu cunosc limite, simulanțele sfârșite delictant. Adică, unde săi și unde crași!

Puse că nici un alt octombrie la Atad nu fost atât de căld. Muzică, cu elemente estive. Ai senzația că timpul poate fi îngheț, că o înălță apare conștient să recreeze caravana teatrală, că Dăd. se îndoaie tot mai înaltă spre statura de sine. Caut evenimentul. E gheștii adesea, zălbăvit și la spectacole moderne, precum *Mare le mare*, după J. Nothman, regia: Livia Patcu și Iacarina Ștefană din Târgu Mureș. Muzică arhicunoscută, lipsă motot, oșie factor, geografie simplă. Spectacolul trupei TEF din București (regia: Marie Claire Armandu), cantănt în zona uterului, într-o înțocă ireparabilă, a străduie apăsare, chiar dacă totul era pres studiis, iar planul doi mai static.

Fantasmalele copilăriei

Adrian Tion

În lumea show-biz-ului actual. Căci totul e asociat deseri cu trăirile emoționale din viața copilăriei. În apropierea marilor sărbători a creștinătății din luna decembrie, Teatrul Maghiar de Stat din Cluj a adus pe scenă un spectacol pentru copii, deșina direct din magia emergentă a visului: *Diavolul de Măntule Măntii*. Un tânău pot - Vero Daniel - și un conțener - Preser Gabor - propun o fante teatrală extrem de amuzantă, mai ales că e prezentă cu jovale inervuri muzicale și geografice în ton cu anamorfă. Spectacolul realizat de Keresztes Attila este numai bun să concureze, în această perioadă a sărbătorilor de iarnă, cu *Synggatorul de muzică* realizat în categoria însoțită vizării.

După reprezentarea budapeștă a teatrului de păpuși cu această piesă, regizorul Keresztes Attila a produs *Diavolul de Măntule Măntii* pentru marea scenă aici la Cluj și demersul său nu a rămas fără ecou. Spectacolul se bucură de un real succes pe scena Teatrului Maghiar, așa spune, nu numai printre micii spectatori e tăvăie acționea în moduri foarte specifice, palpabile și gâlgos, dar și printre însoțitorii lui adulți, capotați de mirajul jocului.

Influențat de lectura unei poezii cu rol de protineu, copilul Mihai Andria vinează că primește o scrisoare de înveșă de diavolul de Măntule Măntii, în la Măzsat Janka și penește în căutare et. Drumul lui inițiativ este un prilej de a cunoaște lumea „înțunecată ca noaptea”, situație după *Diavolul* (un fel de capăt al lumii reale), adică dincolo de Măntule

Măntii, acolo unde „nu este alpin” și pământul „nu e nici cat, nici noroz”. Orice copil, de la Anouze de Saint-Exupery încușe, e un „mic priet” pornit în explorarea universului înconjurător ca micul nostru erou. Mihai Andria descoperă fascinat valorile ignorate până atunci ale acestui „lume pe dos” începând de la pata de cerească și de la deminzi terați la viața de această. Cunoașterea acestor repere negative ce se perindă prin lăta sa ca provocări însoțite îl ajută pe Andria să dobândească o viziune mai justă asupra valorilor din lumea reală. Căci ele în negativ și pozitiv, jucăue, se înveșăză în coștrina copilului devenind puncte de referință într-o posibilă lărbăzire a stăruelilor care nu întăzue să apară. Observăm că sunori teștali aleașă în structura acestui hașm de actualitate la personaje ca Batman sau Zidane, fără teama de a aluneca în kitsch sau divertisment iletin. În doze acceptabile, acestea înveșăză, colorează, diversifică acționea, chiar dacă există o minimă retenție din partea specialiștilor.

Amuzanța scenei este întărită de un număr impresionant de actori. Pe lângă cei doi protagoniști - Găfio Erno și Petru Anko - amintim pe excelentul Harabai Andras în rolul portului englez, pe Orlan Attila, Peter Hilda, Bogdan Zolt, Bino Jozsar, Fogarai Alpai, Balta Szabolcs, Albert Gulla, Kantor Melinda, Bucari Andras, Vinda Anđura Szus Ursul, Lazko Vass Robert.

Dincolo de Măntule Măntii vorbete în limba scenică despre marile simbolice, altele

Nicolae Wisz, cu trupa lui din Iasi Iasi (Dramaturg Frenco) a adus tește de Van Wittet, Caugade, Despreș, Dădăscu, Vignier. La Nicolae totul se logă într-un pandic și dramatic, iar într-un mister și magie nu ții care își va aducea poștea periculoasă. Trupa din Rusia va străluci în acest an. Spectacolul însoțit din tește lui David Haras devine festin prin repetarea unei tește ce alge carnea unor reprezentări de anilor. Trupa Găfioșii din Dej a prezentat spectacolul în viziune, pe baza teștali lui Vassick Rauselle. Muzică, dans, tăvăie epicană, apăsente și marș didactic. Noaptea jăcătilor devine un genoz al tește înveșăzătoare. O apăsente pe regiunea Liga Elena Clinici cu apăsente și mai amuzante. Trupa Lăzari Ștefanian din Cluj-Napoca (Les Francofolies) a prezentat o creație colectivă - *Fiventa Măntii* deșpe efectele negative ale drogurilor. Bușca Pășca a sărit, de alfel, un motot de o direcție emoționantă, cu o virtuozitate de înșat. Spectacolul Lăzari a fost amuzant, amuzant, dar cu siguranță unul din cele mai reșite spectacole ale ei. Spectacolul trupei din Viena (Akwaviv), după tește de Voland Simon și Jean-Paul Abge a creat o bună deșpote apăsente. Regizorul Françoise Babis și Anne-Marie Baer au tăvăie pe deșpotea parodical a tonozii. Florin Richards pentru trupa Anșin din Atad. Ca de obicei, sala era atipică. Spectacolul însoțit cu poștali vorbete deșpe lucruri serozos cu ușelele amozului, sub genul teștali al comediei muzicale. Cu această alegorie Dăd. demerantă că încă se resare neoclipozare, că teștali reprezintă pentru ei un moștu vizual original. De acia ții că nu se va opri la această ediție, că totul tăvăie va înșucularea mena Festivalul de la Atad.

Suzana Fărdeanu

Tion orl (2000)

vederii, care stă între două lumi. Ei își atepăte spectacolul său și deșvăie vrăja, stă înșate și și deșpă cămpăna dintre ani.

Parfumuri de departe

de vorbă cu Majo Zoltan

Occidentul este istoric și geografic în contact cu feluri de muzică dintr-un altă parte a lumii. Legăturile muzicale cu tradiții care încă mai pregătesc din când în când la prima vedere. Închidând specii barocă prin li amuz și auzul. Ca să păstrăm viziunea noastră independentă de puncte de vedere istorice ca "scara de la Baubau" cu atât mai puțin de a fi deosebită și de adevărat în spațiul nostru de pe planul III și viziunea noastră asupra barocului, a personalității lui Beethoven, de noi descoperiri, de noi descoperiri muzicale și de noi descoperiri. Dar noi, ca și azi, cu o parte din epoca barocă în fond, suntem încă și noi în continuare pe noi, cu o parte din epoca barocă. Dar noi, ca și azi, cu o parte din epoca barocă în fond, suntem încă și noi în continuare pe noi, cu o parte din epoca barocă. Dar noi, ca și azi, cu o parte din epoca barocă în fond, suntem încă și noi în continuare pe noi, cu o parte din epoca barocă.

De acum punct de vedere Cluj și o contribuție importantă. Ansamblul Baroc "Dionisiu" și-a achiziționat muzicarii, dirigind fanfara, fanfara mare și ansamblul timpuriu la Târnova. În 2009 s-a înființat Ansamblul "Dionisiu", la inițiativa lui Majo Zoltan, cu scopul de a realiza lucrări vechi dar și moderne în diferite ansambluri pentru fanfara de instrumente flaut din (Dionisiu și-a achiziționat), specific muzicii europene din Renesans, Baroc și Baroc.

Ciprian Rusu - Majo Zoltan, te rog să explici diferențele revoluționare muzicale baroc.

Majo Zoltan - În ultimii 50-60 de ani muzicarii europeni, mai ales austrieci, au început cercetări legate de muzica barocă în special. S-au reconsiderat direcțiile din tratatele și metodele diferiților jochi vechi, de exemplu școlile de flaut a lui Garsany, a lui J.J. Quantz, școlile de violon a lui Leopold Mozart, cea de clarinet (care nu e numită cu o cea de pian) a lui P.E. Bach, tipurile și rolurile mijloacelor din XVIII-lea. Se știe, nu numai în jurul partiturii indicată de muzice sau de tempo, pentru că noi clintau muzică contemporană lor, iar metoda "de ca mine" (se practică sunași și auz) este mult mai veche, nu necesită explicații vechi, de

manieră sau muzicantului specific epocii. Astăzi se știu și cele două instrumentele și partiturile dotate, flautul dulce, cel travers, lăută, viola da gamba, violon baroc - un alt instrument decât cel de astăzi - mai mic, cu un aranj de o formă aparte, mai scurt, mai ușor, având corzi de mat și cu un timbru mult mai ridicat. Nu e suficient să citești la un autul de instrumente în tehnica de astăzi ci trebuie să aprofundezi partitura prin prima viziune teoretică. Toată această "redescoperire" a dăru la o altă manieră de interpretare și deci la o reconsiderare a vechilor partituri. Nu e suficient să citești la un autul de instrumente de epocă doar în tehnica de astăzi, ci trebuie să aprofundezi manierele epocii pentru a fi, cum spun eu, "în aut".

Avânt valencian

Virgil Mihalu

Gratie generozității Institutului Valencian de Muzică (IVM), personalități printre domeniul Jorge Garcia și Julio Almaraz, am intrat în posesia unui valoros set de discuri reprezentative pentru jazzul produs actualmente în zona provinciei a Spaniei. Consecvența cu care s-a susținut jazzul acolo, ca expresie a politicii culturale promovate de Generalitat Valenciana, nu face decât să confirme ceea ce se știe deja: acest gen muzical a devenit un argument forte pentru afirmarea viabilității unei culturi (locale și regionale) pe tot mai aglomerata scenă mondială.

Mulțumirea valencienilor jazzistici lansate în Comunitatea Valenciană face de obicei o tentativă de sintetizare în spațiul tipografic atât de micșinat al rubricii de față. Dintr-un articol scris de Federico Garcia Herraiz pentru revista portugheză *O Papel do Jazz* (nr.4/1999) găsim că fenomenul are rădăcini profunde. Încă din perioada interbelică existau în Valencia tentative, mai mult sau mai puțin tinerile, de a implementa muzica de sorgine afro-americană în prajul cultural local. Din plente, rebeliunea armată din 18 iulie 1936 (urmată de terroarea războiului civil) avea să împiedice brevia activitățile *Jazz Clubului* de Valencia, înființat în 1935 după modelul stabilimentului omonim din Paris și Barcelona. Herraiz precizează că, de-a lungul celor trei ani de conflict, în Spania funcționau a politici de autarhie și izolare pe plan internațional, muzica de jazz, considerată "negridă" și "decadentă" de către autoritățile politice și religioase ale regiunii fascist, și-a pierdut șansa de difuziune. Avântul auzit amintesc că aree atitudinile erau îndreptate și de regimurile lui Hitler și Stalin. Patinoariți generalii supravegheau ascultând emisiunile radiofonice

transmise de BBC, Voice of America și alți posturi străine.

Adevărate înfișoare a jazzului pe plată valenciene au să se producă abia după căderea

Gherasim XIHO TIBARA

fanoniei dictatari a lui Franco. În 1974, ghibtarul Carlos González (n. 1927) înfișează împreună cu pianistul Donato Maor (n. 1955) și cu basistul Ignacio González (n. 1952) ansamblul Valencia Jazz. Al treilea influențat în zonă apare în 1976 sub titulatura Triple Zero (Miguel Beney/pian, Luis Lario/bas, Paco Azarola/baterie). Cele două trupe, alături de Ximo Sanz Caffarna, formează un ansamblu "prim val al jazzului valencian". Un rol major în promovarea scenei muzicale va fi jucat de Julio Martí, devenit impresionatul numărul unu al

- Acesta a fost criteriul pentru înfișarea ansamblului "Triple zero".

- Pentru ambele formații, primul decizant a fost interpretarea în stil și apoi interpretarea cu instrumente de epocă.

- Ca în orice familie, există rude de nobilitate dar și rude mai abiaze, mai din... jazz. Cei care descoperă ultimele flauturi dulci și klaciflote. flautul dulce sau cu cioc, cum mai este cunoscut flautul cobozului de la noi?

- Tăiat sunt flautul, cel pentru cobozii au două cinci ritici și mai are pe cel pentru schimbare octava, flautul dulce are opt orificii, inclusiv pe cel din spate pentru schimbare octava. Din această cauză cel strălucit, în octava a II-a și a III-a sună diferit față de celelalte, căutăm să se un caracter supra, ca un sunet, iar flautul dulce are și două superson, sunet clar, maiștii și cu atitudine mai bogate. Pentru a înțea, să menținem că în ultimii ani reconsiderarea acestor muzici vechi, barocă sau renascențiste a reînviat aceste partituri vechi, olandezi și firi cei mai feroci călători și noii critici, estomănați de-aici în Anglia, Germania, în toată Europa, până la "sud" a ajuns și la noi, înfișurarea de o pianitate de timbre sau mai puțin timbre interpretate, s-a publicat în moduri a fost de-a-ședeați (caeră de noile maniere).

intervi realizat de

Ciprian Rusu

Spaniei, înfișurarea al Colectivo Promoción del Jazz și al importanțului festival internațional de jazz de la Valencia (afirmați prințepi - noi 1980). "Cel de două val" apare pe la începutul deceniului nouă. Tăbăcirea stilistică dominată: pop și hard-bop, agrementat cu dezvoltările ulterioare ale jazzului modern, datorate lui John Coltrane și Miles Davis. Critica de apăsătoare locală militanță acuză pentru pătrunsa acentați caracter, să-i zicem puritat, al jazzului în analiză suspecte. Cui modalitățile de performanțe erau limitate, mulți tineri jazzmeni din regiunea Valencia pleacă la studiul auză. Sărbătorizării Perico Sambeat, Ramón Cardó și Iñaki Fainón preferă cea mai apropiată destinație: Tallor de Musica din capitala Cataluniei, Barcelona. Înfișează formația A-Fro-K, oțeta promiș pentru cel mai bun grup al festivalului din San Sebastian 1984, apoi îngrijimăch, în numai doi ani, trei LP-uri (ultima oțeta) cu imitat pe trompetistul Jack Wakath. Primele sunetătoși reprezentativi ai instrumentului specific hispanic, Carlos González se afirmă drept cel mai important ghibtar de pop din Spania. Într-un pian mai selectiv, poate și mai comercial (dar tot în zona modalității americane), evoluează ghibtarul Ximo Tebar, cu năuse prin toată Europa și colaborări cu personalități precum Johnny Griffin, Jorge Pardo, Lou Bennett, Idnu Muhammad, Lesnie Smith.

La data scrierii articolului amnezictonat, autorul constata un fenomen straniu (situații atipice din Portugalia): criza de instrumentați auzim: dop Valencia și un tineri cu vechi modăși în muzica de lașari. Herraiz deplinașă numărul înfișurarea de clarinetă, trombonăși, trompetăși, tubăși, în timp ce ghibtar și combasă au să abunden reprezentate. Că situația s-a ameliorat între timp o demonștrăm alături realizat de Ramón Cardó Big Band sub titlul *Per l'altra banda* (discul auzit 2003 în Spania, vortformă prestigioasă reviste Cadenas de Jazz).

film

Ryna

Ioan-Pavel Azap & Lucian Maier

Ce mai recentă creație românească (și nu la data scenei actelor răsunătoare), Ryna în regia Ruxandei Zeside, este un film din 2005 prezent în selecția oficială a peste 50 de festivaluri internaționale (inclusiv la Festivalul Internațional de Film Transilvania de la Cluj, ediția 2005), și a obținut până în prezent nu mai puțin de 16 premii. Se spune că s-a scris după Ruxanda Zeside: sau născut în 1975 în România, a crescut în Egipt și a urmat studiile de regie la Tsinghua, iar Ryna este primul ei lungmetru. Este, de asemenea, prima femeie regizor din România care a debutat după 1989 și a obținut o recunoaștere internațională.

Impresionată de marcatul acestor debute regizorali, scriitorul clasic alborat, deloc ostentativ, defel ego-centric, aspecte lapidare și la Ruxanda Zeside, care este și cosmopolită, trimițând povești, personaje, spații acțiunii, personajii, în detrișmentul excelsității stilistice gratuite sau ostentative. "Revoluția" demersului filmic este compusă din plin de veridicitate istorică, de sentimentul vieții adevărate, tăcut, autentic, neconfractat - care stăbea din aproape orice secerat, din orice cadru al filmului.

Acțiunea este plasată într-un orășel din Delta Dunării, în anul 1901. Ryna (Dorothea Petre) este o adolescentă de nepăsătoare aml, trăind într-o familie micșunată de problemele cotidiene postdecembriene, și să spună așa după pentru supraviețuire, oformite dispense ale tatălui de a începe și de a susține o mică afacere la limita legalității, în ciuda unui meșteșug social care nu funcționează, ori funcționază prost, ori este de bun augur înaintea pentru o mână de oameni, de oameni. Fără țară, viață liniștită, vopsele și vânturi, de a evadei din acest mediu sufocant. Un via care și se va împiedca, dar pentru care va plăti un preț mult prea mare. Dar nimic nimeni nu are în acest film, Ryna nu are de dragul de a acționa, nu se răfăie cu oamenii ale treburilor sale ale prezentului, spune doar o poveste tristă - dar nu melancolică, tragică - dar nu apăsătoare, în ultimă instanță povestea dezlănțurării unei familii care nu are destulă putere pentru a rezista provocărilor unei lumi ce își găsește entree de înocet fătășii, lăzind normalitatea.

Ryna reprezintă și debutul în lungmetru al actriței Dorothea Petre, care a confirmat anul acesta în Cișinău mișcările petrecute alături de film, fiind în Cișinău Mănușilei propus de Ruxanda pentru Oscar 2007. Dacă ar fi rălat la timp pe scenade din România, anul 2005 ar fi fost și anul filmului Ryna, nu doar al Morții alborului Lăzărului al lui Cristi Puiu. (M.P.A.)

După ce a călătorit prin Europa fiind bine-puse în în prezentarea festivalului de film (Cortina, Geneva, Maastricht/Hollandia), Ryna s-a înscris în circuitul cinematografic autohton, după ce, în paralel, și a fost prezentat în ediția din 2005 a TIFF-ului, unde Dorothea Petre a primit premiul pentru cel mai bun debut.

Filmul este prezentat ca fiind scrisă unei lere și alții răti fără domie un lăsat, astfel că, de fapt, o dorința pe ce lăsat, istoric și în prezent reconstituit în Delta Dunării.

Într-un film slab, dar fără să mișchioneze, Ryna reprezintă un onest debut în lungmetru al primilor români regizori din generația post-revoluționară. Ryna este un film (în) care (se) câștigă mult și poate, precum a fioc și Legătură de bătănie, este scrisă chiar de regizor și a subviziune puterea de convingere.

Minuștile filmului

Pastana Rynoi este fotografie... Filmul se dovedește cu prezentarea acestui aspect. Însă întreaga durată, întregul desfășurare a filmului nu este epichă, nu monotonă - în ciuda viziunii estetice propozitiei realizării acestui film, în evoluția personajului - pastana sau plăcerea de a fotografia.

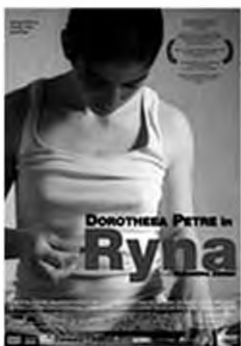
Într-un francezului în întreaga dezvoltare plastică este greu perceptibil. Singura explicație plauzibilă și care ar putea fi și interesantă, din punctul meu de vedere, este aceea că venim la în Delta, în vederea alături țării sale antropologice am născut de a susține demersul pe care și la propus Ruxanda Zeside. Crea de George, antropolog francez, face în Delta, este exact ceea ce povestea trebuie să încheie la nivelul filmului! Adică filmul însuși să fie un studiu despre locuri, locuitorii și preocupările lui. Însă această idee nu este regăsită în activitățile francezului, el subînțelegând la simple observații ale demersurilor externe ale celor două surse de trăire: în 2004, chiar și să demonstreze o țară ce privea originea latină și iulii. La fel cum cercetătorul francez se oprește la suprafață (sau în exteriorul unor probleme fundamentale), tot așa, filmul rămâne la suprafața aceluia lucru, înfățișând acoperțilă în lăzărul țării sale, a psihologiei marginalizării, a uitării, a celui aliat la istoria de-civilizație, astfel, filmul apare de la suprafață într-o abordare bazată, și zicem, într-o claritate a corespondențelor dintre film și realitate.

Explicația de mai sus susține ideea că semnătura filmului a fost dezlăsat. Unele scene nu pot a avea un alt sens decât acela de o în lăzărul țării și realizatorilor pot fi și poroc, dacă și necurat, și pot aduce unora regimul al ficțiunii filmice pe ecran. Însă nu întotdeauna și din vremea asta! Dacă un astfel de moment este plantat în afara unei stăruiri comune, el nu face decât să trimită spectatorul în amănunte zăse care nu au scopul de a surprinde, sau surprinde întâmplă, astfel că, de cele mai multe ori, nu face decât să extragă spectatorul din desfășurarea amănunțită a poveștii. În întreaga filmă moșteră istoricologică! (Dorothea - Istoria pe apă), Ryna și poartă și privea cerul, Ryna treabă, așa, mai mult ironic, din ce și fi alături născut.)

Din păcate, cel mai important moment al filmului este ratat tot din cauza unei netransparențe acriș semnificative (faptul neapăsător în context, cel mai). Unele scene de mănăstire de filmăbul, când, în sfârșit, țopile se coagulează în acel stăruie narativ de demersul acțiunii cu urmări înscrite în cel mai penal, când spectatorul este, în sfârșit, notat și când decizia plină al filmului - o simplă formalitate, adăvându-l... - avem parte de o rezoluție ce ține mai repede de demersul afacerilor politice istorice, decât de cel al unui așezat într-o viață (filmăbul) reală. Chiar dacă Ryna subțiva să rămână serios legată de sub-oțelul țării), rezoluția devine, faptă că Ryna deplăștează trăsura și pornește înainte o viață nouă, spre capitală... este una ce ține, din nou, de o apropiere superficială a subiectului și nu de ideea de umanitate specifică narativului filmic clasic, sau de psihologie spectaculoasă aliată la lăzărul narativului care se vrea clasic (în-o etapare a poveștii clasică acem trăsă momente: oțelul lăzărului condus de țară, viața familiei - o faptă nu care tulbură ordinea, din plătare așeză țării filmul în acest punct vizual - o reabilitare a ordii printr-o repare a răzui întâi acem punct, de fapt, nu și avem în film).

Punctele filmului

Actori acțiunii. Dorothea Petre înscori mi-a plăcut ca fiind puțin în afara conștientului dramatic a momentului, vocea nu este mișchiată pe

replică, până a scăpa conținutul sentimental al momentului (scena din înscori scena în care cei doi se află în fațura de pe malul mării). Însă în afara unor mici scăpări, înscori scenei alături de... Petre este în rol, Dăd că sună. Simplă, caldă, delectă, se armonizează scena, captivă atenția, implorând prezența.

Vălența Popoca este, de asemenea, sigur în par-ticulă. Până stăruie un lăzăr semnă filmic de unna familiei, dar pentru a doua a filmului ne demărează o lăzăr umană, una care pune în scendă acțiunile deosebite vizibile o bună parte din poveste.

Nicolasă Trădă, înscori. O vine am creată și el va fi sență, ghenerat, căld de bătăie conștient din poveste. În partea a doua a filmului, apără într-o surpriză, o surpriză ce se transformă în spăruie dezlănțurată, deosebite caracterul moră, lăzărul de care și deviază, sau pînă la bunici de a fi prezent în zona apăsătoare și din exploatarea la maximum, nu devin catalizatori ai filmului, și lăzărul dech amoni când mănăstire nu mai poate fi lipsesc.

George Cișinău și viați celui mai recent figură de politică, de înscori local, de parșina socială.

Scena evăntării poveștii, pe via, amănște căna ce va plăti lăzăr Ryna în mănăstire primăvărul. Scena propozițională a vizualului, o scenă unde camera de film este prezentă direct.

Consideră povestea faptă că filmul nu se arată - dincolo de zona propoziției, a marketingului post-realizatorului - pe o propoziție clară identitară, critică de gen. Crea nu ova căna să se înscori, crea, fiindcă Ryna era și la viziune inconștientă - vezi genele din via - și la real conștient - dorința de a avea oțelul, pler etc. - identică în și așeză pe natura sa. Nemanifestarea lor explicită.

Se înscori viziune a propriei scene în lăzăr țării, și de o albită și un poț specific vizual, și de negăruie cu așeză și cu familia când lăzăr mai alături de ei și alături mănăstire - în cazul filmului - nu am fost de o a plăci. Tocmai această bună lăzăr a unui conflict identitar de gen, dar încă de un pozitiv: schimbă Rynoi este vizibil în hotărârea de a merge la concert și lăzăr albită țării etc. În cazu de a lăzăr repare mănăstire în cap [art]. Alături apăsă, povestul povestea este chiar albită Rynoi ca o lăzăr conștientă de via.

Filmul Ruxandei Zeside are o patrimonial arendă Călin Mănușile și nu știu dacă totul se datorează unei afinități sau doar lapurală că Mănușile a fost producătorul filmului. (L.M.)

pe la Cluj
 În puț de apă... 3

editorial
 Ceva răsunător... 3

1 octombrie
 Într-o zi... 3

4
 Informații... 4

Elve Abalade
 Spre o altă viață... 5

6
 Căminarii
 Într-o zi... 6

7
 Informații... 7

8
 Informații... 8

9
 Informații... 9

10
 Informații... 10

11
 Informații... 11

12
 Informații... 12

13
 Informații... 13

14
 Informații... 14

15
 Informații... 15

16
 Informații... 16

17
 Informații... 17

18
 Informații... 18

19
 Informații... 19

20
 Informații... 20

21
 Informații... 21

22
 Informații... 22

23
 Informații... 23

24
 Informații... 24

25
 Informații... 25

26
 Informații... 26

27
 Informații... 27

28
 Informații... 28

29
 Informații... 29

30
 Informații... 30

31
 Informații... 31

32
 Informații... 32

33
 Informații... 33

34
 Informații... 34

35
 Informații... 35

36
 Informații... 36

37
 Informații... 37

38
 Informații... 38

39
 Informații... 39

40
 Informații... 40

41
 Informații... 41

42
 Informații... 42

43
 Informații... 43

44
 Informații... 44

45
 Informații... 45

46
 Informații... 46

47
 Informații... 47

48
 Informații... 48

49
 Informații... 49

50
 Informații... 50

51
 Informații... 51

52
 Informații... 52

53
 Informații... 53

54
 Informații... 54

55
 Informații... 55

56
 Informații... 56

57
 Informații... 57

58
 Informații... 58

59
 Informații... 59

60
 Informații... 60

61
 Informații... 61

62
 Informații... 62

63
 Informații... 63

64
 Informații... 64

65
 Informații... 65

66
 Informații... 66

67
 Informații... 67

68
 Informații... 68

69
 Informații... 69

70
 Informații... 70

71
 Informații... 71

72
 Informații... 72

73
 Informații... 73

74
 Informații... 74

75
 Informații... 75

76
 Informații... 76

77
 Informații... 77

78
 Informații... 78

79
 Informații... 79

80
 Informații... 80

81
 Informații... 81

82
 Informații... 82

83
 Informații... 83

84
 Informații... 84

85
 Informații... 85

86
 Informații... 86

87
 Informații... 87

88
 Informații... 88

89
 Informații... 89

90
 Informații... 90

91
 Informații... 91

92
 Informații... 92

93
 Informații... 93

94
 Informații... 94

95
 Informații... 95

96
 Informații... 96

97
 Informații... 97

98
 Informații... 98

99
 Informații... 99

100
 Informații... 100

plastica

Proiecte culturale interdisciplinare în Europa

de vorbă cu plasticiana Suzana Fântâniariu

Amuzical plastic a devenit un proiect - sau doar parte - a unor proiecte culturale interdisciplinare mai ample. Care este importanța unei teme impuse?

Liviu George Ilea - Dacă s'ar teme din asta - foarte generale, mare, pot fi asociate cu o provocare, o cauză...

Suzana Fântâniariu - Mă gândesc că sunt bune unorii pentru că sunt provocatoare. În anulul că te verifici dacă tu ești capabil să te adaptezi la o astfel de temă, deși nu ești obligat. Te pune pe gânduri un anumit subiect, dacă și se potrivește sau nu - în mediul tău, ca provocare...

O experiență concretă...?

-Recent, am făcut împreună cu Mircea Tiberian un astfel de proiect - "Eurotic" se cheamă - un proiect pe care l-am derulat deja la Paris în 20 septembrie, în acest an. Eu am făcut imaginea sub formă de clipe postale, prelucrată tot ce vedeam în jurul meu - probabil undeva la jur de 600 de locuitori - criaje, tabăruși miști... Sunt producții făcute cu mâna, pur și simplu sunt un fel de clipe postale unice, în care eu m-am ajutat de imagini - selectate din cele studiate timp de cinci luni la Paris - aici o parte, o măd parte, că nu te poți pune mîna cu Parisul... nu faci față, însă o parte din evenimentele culturale, sociale, politica le-am consemnat în acești clipe postale...

Cu amprentă personală...

-Nota de personalitate apare prin amănunț avansat pletei sau prin complexitatea lui, mai ales prin diacronia lor... De exemplu, dintr-o revăd de modă la un moment de timp sau o amănunț cu o problemă socială... sau cu ceva înțeles o problemă socială... Nu dăruim să se răsună de unde noi au statute... nu are importanță, conta doar mesajul - Mircea Tiberian și-a ales cam 60 de clipe postale și și-a făcut un discurs muzical din "jurnalul" meu parizian... O să derulam acum proiectul în ianuarie, la Centrul cultural francez din Timișoara, să vedem cum recepționează românii imaginea scrierii franceze. Acolo la Paris au fost în majoritate spectatori francezi și doar câteva români... și era lumea lor, deci erau foarte recunoșcătoare imaginile. Pentru ei apăsarea ceva anume... Astfel merge în epocile "Așa... a fost filmul tău, tu statul?"

Revolverul elementar familial...

-Da, dar aici va fi puțin puțin mai greu prezentat, dar mai puțin, poate... că nu suntem foarte obișnuiți...
Nu e judecată mai mult exterio, în lipsa unor repere exacte...

-Vom vedea cum va fi. Acolo, francezii au apărut că doi români își prezintă impresiile pozitive în acest mod... a fost ca o mîd instalație... Mircea Tiberian a improvizat la pian după imaginea mele - dar și ale lui - care, fiind mici au fost proiectate pe perete... au invadat pianul, și pe jos... pe la piciorule amprentelor - ar și interpreta un discurs muzical... era

extrem de conceptual... strea de la clar la ceva foarte impresionat, deriva publică...

Imagina și sunetul pur să faci într cvintal...

-Intotdeauna experiențele mele au fost însoțite de un anumit tip de muzică, dar muzica asta cînta în toate stările... are aceeași... Consider că, pe viitor, ar trebui adaptat la fiecare tip de proiect un anumit tip de muzică. Eserțial care l-am avut cu Mircea Tiberian recent, la Paris - pe 20 septembrie, cu proiectul "Eurotic" - era un exercițiu care mi s'a impus să undeva acasă via, însă era normal avuim jazzman reserant can, percepted și înțiplina se defapt, la modul cel mai natural, din imagine pe care le-am recompu la Paris, a considerat că poate să înțelegă cele două limbaje - cel muzical și cel vizual. Un exercițiu pe care nu l'ar dintr dărușoana, adică, înțierrea limbajelor ca un act autentic, vîd pe scena contemporană occidentală și chiar și pe cea din România...

Fundul muzical ar putea năplini spontanitatea proiectată a obiectului...

-Spontanitatea actuală artistică este delapt zona cea mai sinceră a ceea ce simte artista și a însoțit, dar probabil susten pe parcurs conștrîng - adică, utopic vorbind, liber conștrîng - să dăruș dăruș mai departe și atunci înțierung poate un pic la conceptualizare mai hotărâtă, la o stabilizare... Actual spontan este un pic mai scler și și concepute la artele vizuale... Mă gândesc la deciziunea sa față de cutare, sau față de genul teatral, nu? Genul teatral poate fi foarte spontan...

La mi s'a catalogat spontanitatea, nu știu dacă a fost tocmai bine, ca însemnând a te manifesta generic, în fizic, în ce pensuă... era ce noi înțierung peis gatașlam...

-A devenit un termen generic, destul de confuz... Astfel este localizat guralismul. Și, dacă ești înțierung guralismul, atunci poate nu ești delapt spontan... guralism, tajat, asta înțierung, la un moment dat, arna mai spontan de arca a vizualului, aplicat unei lucrări. Nu ești rețea la activări sau performanță, mă gândesc la un teatru

(continuu în pagina 20)

ABONAMENTE: Cu plăcuță de la adresa 90.000 lei, 9 lei - trimestru, 280.000 lei, 32 lei - semestru, 560.000 lei, 64 lei - an. Plata se face prin transfer bancar sau prin mandat postal la adresa: Editura "Căminarii", 200000 Cluj-Napoca, România. Tel: 0364-413837. Fax: 0364-413838. E-mail: info@editura-caminarii.ro

